

Hai Lần Bao Dưỡng

Contents

Hai Lần Bao Dưỡng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	12
6. Chương 6	16
7. Chương 7	20
8. Chương 8	25

Hai Lần Bao Dưỡng

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, bao dưỡng văn, vòng giải trí, nguy tra tiện, gương vỡ lại lànhEditor: miu_s2_boovCouple: Bá đạo b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-lan-bao-duong>

1. Chương 1

Ở quán café gặp lại kim chủ trước kia cùng với tân hoan của hắn, cảm giác là gì? Lâm Mặc chỉ cảm thấy bản thân thực sự rất xấu hổ.

Quán café này cũng không phải là hội quán cao cấp gì, xác thực bài trí vô cùng hữu tình, Lâm Mặc lần đầu tiên tới liền đã yêu thích nơi này. Khi đó cậu mới cùng ở chung một chỗ với Sở Diễm không bao lâu, kim chủ đại nhân vì muốn tạo niềm vui cho tân hoan là cậu, liền dẫn cậu tới đây để tiêu phí thời gian.

Hiện giờ kim chủ đại nhân vẫn như trước vì lấy lòng tân hoan, chẳng qua tân hoan đã thay đổi người. Hoàn hảo gặp lại người cũ là cậu, bằng không thực sự cũng rất xấu hổ.

Lâm Mặc theo bản năng hướng về phía sofa co rút lại, nghĩ muốn giả bộ không phát hiện ra, bất đắc dĩ là Sở Diễm quá mức nhạy bén, lập tức bắt giữ được tầm mắt của cậu. Ánh mắt chạm nhau, hai người đều sửng sốt.

Tuy rằng đã cùng Sở Diễm cắt đứt quan hệ, nhưng mà hai người là hảo tụ hảo tán, cấp cho Lâm Mặc một trăm lá gan thì cậu cũng không dám cùng Sở Diễm xé rách da mặt. Không nói tới thân phận của Sở Diễm, chỉ riêng việc hắn là chủ tịch của công ty mà Lâm Mặc đang ký kết hợp đồng, là người lãnh đạo trực tiếp của thủ trưởng, đắc tội với hắn, Lâm Mặc cũng đừng nghĩ có thể tiếp tục lăn lộn trong giới giải trí.

Nếu tránh không khỏi, Lâm Mặc đành phải đứng dậy, kiên trì bước tới chào hỏi: “Sở tổng, thực có duyên.”

Sở Diễm gật gật đầu, mà nam hài ngồi bên cạnh hẳn lại thập phần nhiệt tình, cười nói: “Vị này chính là Lâm Mặc tiên bối đi, tôi đã xem qua tác phẩm của anh, về sau hi vọng có thể chỉ giáo cho tôi nhiều hơn.”

“Làm sao có thể, làm sao có thể, là học tập lẫn nhau đi.” Lâm Mặc cảm thấy xấu hổ. Bản thân mình xuất đạo đã năm năm, vậy mà vẫn chỉ bán hồng chứ không tím, khó khăn lắm mới được xem như là một minh tinh nhỏ nhị tuyến. Mà nam hài Diệp Thanh có khuôn mặt tinh xảo ngồi bên cạnh Sở Diễm này, xuất đạo mới chỉ gần một năm, nhưng mà bởi vì một bộ phim thần tượng liền nổi tiếng, trở thành một người trong hàng ngũ tiểu sinh đang hồng. Thực sự là người so với người chỉ muốn chết, hàng so với hàng chỉ muốn ném.

* xuất đạo: tức là ra mắt, debut

* bán hồng, hồng, tử, đỏ tía: ý chỉ mức độ nổi tiếng của một minh tinh, được so sánh theo bậc thang trong suốt, bán hồng, hồng, tím hồng, tím...

* nhị tuyến: ý chỉ là diễn viên / ca sĩ hạng hai, độ nổi tiếng tầm tầm

* người so với người chỉ muốn chết, hàng so với hàng chỉ muốn ném: ý chỉ mỗi người có một số mệnh, nếu đi so sánh bản thân với người khác, chỉ tổ càng thêm thất vọng

Cho nên Sở Diễm liền soi mói bối mớ, đem không ít hàng cũ bên người ném đi, trong số đó có Lâm Mặc.

Diệp Thanh nhìn lướt qua cái bàn trước mặt của Lâm Mặc, thấy trên mặt bàn có vài quyển kịch bản cùng một tách café đã uống hơn nửa, cười hỏi: “Tiền bối đây là muốn nhận phim mới sao?”

“Là một ít vai diễn nhỏ, tôi xem xem có thích hợp hay không.”

Lâm Mặc nói những lời này thực sự không phải là khiêm tốn, xác thực chỉ là vài vai diễn nhỏ. Một tháng trước, cậu bị Sở Diễm ‘bỏ rơi’, ngày hôm sau liền nhận được thông báo từ công ty, nói rằng người đại diện nguyên bản của cậu bởi vì công tác bận rộn, cho nên không thể tiếp tục đi theo cậu được. Sau đó cậu mới biết, người đại diện của cậu bị điều đi để hầu hạ cái vị trước mặt này.

Người đại diện mà công ty mới phái tới là một người mới tốt nghiệp đại học, nhân mạch không có, lại không có cả kinh nghiệm, vì vậy không lấy được cho Lâm Mặc kịch bản nào tốt. Những kịch bản đó chính là những kịch bản đang được cầm trên tay của Lâm Mặc hiện tại, đa phần đều là dư lại sau khi bị những người khác chọn xong. Đối với người mới có lẽ được xem như là kỳ ngộ, nhưng đối với ngôi sao nhị tuyến có chút danh khí như cậu mà nói, thực sự là có chút keo kiệt.

Sở Diễm đối với tình nhân cũ luôn luôn hào phóng, những tình nhân cũ đi theo Sở Diễm vài tháng, hiện tại cho dù có bị vứt bỏ thì cũng được hẳn phủng tới đỏ tía. Lâm Mặc càng nghĩ càng không thể hiểu nổi, bản thân mình là thời điểm nào đã đắc tội qua với vị kim chủ tiền nhiệm này. Đi theo hẳn hơn ba năm, kim chủ lại không thêm phủng mình, thời điểm chia tay ngay cả một phần phí chia tay cũng không có, cuối cùng còn bỏ đá xuống giếng đập cho mình một cước, đem người đại diện của mình điều đi.

* phủng: nâng đỡ

Trong lòng cho dù có oán giận thế nào, Lâm Mặc cũng không dám biểu lộ ra ngoài. Người khác chỉ biết Sở Diễm hiện tại là một thương nhân thành công, giá trị con người lên tới cả trăm triệu, nhưng mà Lâm Mặc ngẫu nhiên biết được, vị kim chủ tiền nhiệm này của hắn chỉ sợ là có mối quan hệ không nhỏ với hắc đạo. Số tài sản kia chỉ là ở trên phương diện bạch đạo, cũng là một cách để hắn rửa tiền mà thôi. Nếu thực sự đắc tội với hắn, chưa biết chừng sẽ có một ngày nào đó bị người ta xử lý, ngay cả bản thân chết thế nào cũng không biết.

Diệp Thanh không biết quan hệ giữa hai người, còn mời Lâm Mặc cùng ngồi chung với nhau.

Lâm Mặc một mặt cùng Diệp Thanh hàn huyên, mặt khác lại lặng lẽ để ý sắc mặt của kim chủ tiền nhiệm. Sở Diễm không nhìn hai người, chỉ nhìn chăm chăm kịch bản đặt ở trên bàn, lông mày nhíu lại. Lâm Mặc trong lòng nháy cảm phát hiện, xem chừng bản thân xuất hiện ở đây đã chọc cho vị kim chủ tiền nhiệm này không vui.

Bị bao dưỡng hơn ba năm, Lâm Mặc thứ khác không học được, lại học được mười phần công phu nhìn sắc mặt đoán ý của kim chủ đại nhân. Nếu kim chủ đã không muốn nhìn thấy mình, bản thân liền tuyệt đối không nên ở trước mặt của kim chủ lượn lờ, tránh để cho người ta chú ý.

Giả bộ nhìn nhìn thời gian, Lâm Mặc ‘a’ một tiếng, cười cười nói: “Thực không khéo, tôi hôm nay có hẹn với bạn, sắp tới giờ rồi, tôi phải đi đây. Lần sau nếu có dịp thì sẽ mời mọi người ăn cơm.” Dứt lời liền đem kịch bản trên bàn gấp lại, chuẩn bị chạy lấy người.

Diệp Thanh còn chưa kịp nói gì, Sở Diễm đã ‘ừ’ một tiếng, xoay người rời đi. Diệp Thanh vội vàng đuổi theo nam nhân đã rời đi, trước khi đi còn vô cùng xin lỗi hướng Lâm Mặc nói: “Ngượng ngùng a, Sở tổng tính tình chính là như vậy, tiền bối ngàn vạn lần đừng để ý.”

Sở Diễm có tính cách thối ra sao, tôi còn không biết ư? Lâm Mặc thầm oán, trên mặt lại vẫn giữ nguyên một mảnh ý cười.

Không thể tiếp tục lưu lại trong quán café, Lâm Mặc thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về căn hộ mà mình đã thuê để tiếp tục đọc kịch bản. Thời điểm đi theo Sở Diễm, cậu cũng không quá được sung ái, kim chủ chỉ an bài cho cậu một căn hộ ba phòng hai sảnh ở gần công ty, ném cho cậu một thẻ tín dụng, toàn bộ tiền tiêu dùng của cậu đều được sử dụng bằng tấm thẻ kia. Trừ lần đó ra, cũng không cho cậu thêm gì khác.

Thời điểm chia tay, cậu chính là bị thuộc hạ của kim chủ ‘mời’ ra khỏi căn hộ, thẻ tín dụng cũng không thể không biết xấu hổ mà cầm theo.

Tiền tích trữ quay phim vài năm nay, Lâm Mặc sau khi ở trong ngân hàng kiểm tra, liền thấy có trên 100 vạn. Xem qua thì tưởng là không ít, nhưng mà chỉ như vậy thôi thì hoàn toàn không đủ khả năng để mua được một căn hộ ở trong thành phố lớn. Hơn nữa nghề nhân bình thường chi tiêu cũng rất lớn, cậu nếu thực sự đem hơn 100 vạn này cầm đi mua chỗ ở, về sau phỏng chừng sẽ phải ăn bằng không khí.

Bị bao dưỡng còn có thể thê thảm tới như vậy, chỉ sợ trừ bỏ cậu ra cũng không có mấy ai. Lúc ban đầu Lâm Mặc tiếp nhận một bộ phim cổ trang, diễn vai một nam thứ si tình, bằng vào khuôn mặt tinh xảo cho nên liền hồng một phen, rất có khí thế sẽ trở thành một minh tinh nhất tuyến. Chính là không biết vì cái gì, sau đó người đại diện liền tiếp nhận cho cậu rất ít kịch bản, ngược lại có không ít vai diễn phối hợp trong những bộ phim điện ảnh nổi tiếng được người đại diện tranh thủ cầm tới. Điều này khiến cho Lâm Mặc đã trở thành diễn viên phối hợp với không ít những vị minh tinh tai to mặt lớn.

* nhất tuyến: ý chỉ là diễn viên / ca sĩ hạng một, độ nổi tiếng cao

Lâu ngày, đạo diễn trong vòng cũng hiểu được, Lâm Mặc chỉ nhận điện ảnh, vì thế kịch bản truyền hình cũng không tiếp tục mời Lâm Mặc nữa.

Lâm Mặc cũng từng nghi hoặc qua, người đại diện chỉ nói là vì muốn tốt cho cậu. Quả thực, hiện tại phim truyền hình có rất nhiều bộ là ‘mì ăn liền’, từng bộ từng bộ sạn to tới nhức mắt, chỉ cần bạn có giá trị nhan sắc cao, hành động cùng kỹ thuật diễn gì đó liền trở nên không quan trọng. Đồng thời, một khi qua 30 tuổi, bạn cũng sẽ dần dần bị thay thế khỏi cái vòng luẩn quẩn này. Điện ảnh thì khác, có biết bao nhiêu diễn viên truyền hình về sau liền chuyển qua trở thành diễn viên điện ảnh, thị để cùng ảnh đế cấp bậc so sánh với nhau cũng không phải chỉ hơn kém nhau nửa bậc.

* ảnh đế: là người diễn xuất đứng đầu trong mảng phim điện ảnh

* thị đế: là người diễn xuất đứng đầu trong mảng phim truyền hình

Đạo lý thì cậu hiểu rõ, nhưng mà, Lâm Mặc vẫn cảm thấy khổ bức, thù lao trong đó quả thực là kém nhau cũng quá lớn. Một bộ phim truyền hình, cậu cho dù có là diễn viên nhị tuyến cũng có thể kiếm được 1 ~ 200 vạn. Điện ảnh thì khác, trừ bỏ những thiên vương siêu sao có thể kiếm được rất nhiều ra, diễn viên nhất tuyến cũng có thể kiếm được tới vài trăm vạn. Mà loại minh tinh nhỏ diễn vai phụ như cậu, đất diễn không nhiều lắm, một lần nhiều nhất cũng chỉ có thể lấy được mấy chục vạn. Có khi vì để thực hiện được vai diễn, thậm chí còn phải tự lót thêm tiền cho bản thân.

Trước kia, toàn bộ tiền tiêu dùng đều do Sở Diễm gánh vác, Lâm Mặc đối với tiền tài hoàn toàn không có khái niệm gì cả. Đối với loại diễn viên xuất thân bình dân giống như cậu mà nói, mấy vạn hay mấy trăm vạn đều là rất nhiều tiền. Hiện giờ thoát ly khỏi Sở Diễm, cậu mới sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là không đủ tiền dùng.

Người đại diện mới chọn cho cậu mấy vai diễn cũng không có gì đặc sắc, cho dù cậu không nhận, tìm vài người mới xuất đạo tới để diễn cũng không có gì khác biệt. Chỉ là có một bộ khá đặc biệt.

Đây là một bộ phim nói về cảnh sát tội phạm, nội dung kể về một vị cảnh sát tiến vào trong tổ chức hắc bang để nằm vùng, cuối cùng thu được chứng cứ, phá hủy được tổ chức hắc bang. Tổ phim muốn mời cậu diễn vai nam thứ, là con nuôi của lão đại hắc bang, nam thứ này một mặt hoài nghi thân phận của nam chủ, một mặt lại bị phong cách cùng hành xử của nam chủ thuyết phục. Trong quá trình vài lần sống mái chiến đấu với thế lực đối địch, hai người phối hợp với nhau, hoàn mỹ không tỳ vết.

Cuối cùng, nam chủ đánh gục lão đại hắc bang, nam thứ nhận tội đền tội, cố gắng cải tạo, một lần nữa làm người, vì xây dựng chủ nghĩa xã hội mà làm nên công hiến.

Lâm Mặc: “...”

Cái thể loại ‘ta thích nhìn người chán ghét ta, lại không thể không cùng ta đi xây dựng bản sắc chủ nghĩa xã hội Trung Quốc’ này là chuyện gì vậy a ()

Bộ phim này bất luận là đạo diễn hay là người sản xuất, đều có chút danh khí trong vòng. Kinh phí đầu tư điện ảnh cũng không hề ít, đầu tư lớn nhất chính là một công ty dưới danh nghĩa của Sở Diễm.

Sở dĩ không ai nhận, trừ bỏ kết cục rất hố cha ra, nguyên nhân lớn nhất chính là đạo diễn đã điều động nội bộ một diễn viên tới để làm nam chủ. Nghe nói người mới này giữa chừng đổi nghề, không biết có hậu trường gì, trực tiếp được đưa tới tổ phim. Mời một minh tinh có chút danh khí còn tốt, nếu làm phối hợp diễn cho người mới, sẽ khiến cho bản thân hạ thấp giá trị con người. Nhưng mà một bộ phim điện ảnh như vậy, nếu toàn bộ đều là người mới, phiếu lưu quá lớn, phòng bán vé rất có thể sẽ trở thành thảm họa. Dù sao cũng phải có một hai gương mặt đã quen thuộc với công chúng.

Cuối cùng, một kịch bản không tồi như vậy liền rơi xuống tay của Lâm Mặc.

Lâm Mặc thực sự thích vai diễn này, không nói tới kết cục, vai diễn nam thứ này coi như là một nhân vật khá có đặc sắc. Cùng nam chủ vừa là địch lại vừa là bạn, tuy rằng thái độ làm người tàn nhẫn, lại coi trọng tình nghĩa huynh đệ.

Lâm Mặc đầu tiên là liên hệ với đạo diễn, tỏ vẻ bản thân muốn tiếp nhận vai diễn nam thứ này. Đạo diễn nghe xong liền vô cùng cao hứng, ông từng hợp tác qua với Lâm Mặc. Lâm Mặc vị diễn viên này, diện mạo xuất chúng, kỹ thuật diễn cũng không tồi, hơn nữa có thể chịu được khổ, quan trọng nhất chính là tính tình tốt. Không được hoàn mỹ chính là vai diễn nam thứ này là một người có tính cách rất tàn nhẫn, không biết Lâm Mặc có thể hay không không chế được.

Sau khi Lâm Mặc thông qua đạo diễn liền cùng biên kịch liên lạc, uyển chuyển đề cập tới kết cục, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng chỉ hợp lại một câu — cầu xin đi chết a! Chết thể nào cũng được, bất luận là tự sát hay là bị bắn chết, cho dù có là uống nước bị sặc chết cũng không thành vấn đề. Dù sao so với cái kết đi xây dựng chủ nghĩa xã hội gì đó còn đỡ hơn.

Biên kịch cũng đỡ khóc đỡ cười, kịch bản này là do anh ta tìm linh cảm dựa theo một cuốn tiểu thuyết trên mạng internet để viết ra. Nguyên tác viết rằng nam chủ cùng nam thứ chính là tương ái tương sát, trải qua một loạt những chuyện cầu huyết, nam chủ hoàn toàn tỉnh ngộ, hóa ra nam thứ mới là quan trọng nhất. Sau đó nam chủ rời khỏi cảnh cục, nam thứ rời khỏi hắc bang, hai người song túc song phi, từ đó về sau sống một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.

* tương ái tương sát: vừa yêu vừa hận, vừa địch vừa bạn

* song túc song phi: như chim liền cánh, đi đâu cũng có nhau

Lo lắng tới sức khỏe tinh thần cùng thể xác của một đám lão nhân khuôn mặt như hoa cúc, kịch bản đương nhiên không thể viết như vậy. Biên kịch sửa đi sửa lại, cũng không thể sánh được bằng bản cũ, vì vậy định chờ sau khi chọn được diễn viên, sẽ dựa theo khí chất của diễn viên để cải biến lại kết cục.

2. Chương 2

Đã chọn được diễn viên chính, những vai diễn khác cũng đã được xác định xong, không quá vài ngày, Lâm Mặc liền thu được thông tin, toàn bộ diễn viên trong đoàn đã được chọn xong, mọi người trong tổ sản xuất muốn cùng nhau ăn một bữa cơm, để làm quen.

Bữa tiệc được đặt ở một khách sạn nằm sao cách trung tâm thành phố không xa, Lâm Mặc lú lười, không nghĩ tới tổ phim lại có tiền như vậy, ăn một bữa cơm tối mà phải đặt tại một nơi cao cấp như thế.

Lâm Mặc thời điểm đi tới, đại bộ phận mọi người trong tổ phim đã đến, đạo diễn đối với cậu ấn tượng không tồi, lời kéo cậu đi giới thiệu cho từng người. Trừ bỏ nhân viên của tổ phim ra, diễn viên trong bộ điện ảnh này đều là người mới. Nhìn thấy những người mới đối với mình câu nệ kính cẩn chào hỏi, Lâm Mặc đột nhiên ý thức được, trong những diễn viên này, người có tư lịch lâu năm nhất chính là mình.

Lâm Mặc không khỏi buồn cười, ngày xưa bản thân đều làm phối hợp diễn cho những minh tinh có tư lịch lâu năm, trong những trường hợp như thế này, người cần phải kính cẩn câu nệ chào hỏi chính là bản thân mình. Cậu không nghĩ tới ngày hôm nay bản thân cũng sẽ được trải nghiệm tư vị làm tiền bối một phen.

Vừa ngồi xuống, cửa phòng lại được đẩy ra, lần này tới đều là những nhà đầu tư của bộ phim điện ảnh. Cũng may Sở Diễm không có tham dự, nếu không không biết là xấu hổ tới cỡ nào.

Mấy nhà đầu tư vây quanh một nam tử hơn 20 tuổi, nam tử khuôn mặt tuấn lãng, đường cong cương nghị, có chút suât khí. Đạo diễn nhìn thấy người tới, vội vàng đứng lên nghênh đón, lại không ngừng hàn huyên.

Nam tử được vây quanh chính là nam diễn viên chính nhảy dù. Đạo diễn liền đem nam chủ cùng nam thứ giới thiệu cho nhau: “Nhâm Thiệu, đây chính là người diễn Tuyết Hào, Lâm Mặc.” Lại chỉ chỉ nam tử, “Còn đây là người diễn Bạch Chuẩn, Nhâm Thiệu Hành.”

* nhảy dù: hay còn gọi là đi cửa sau, tức là gia nhập đoàn làm phim nhờ có tiền hoặc có hậu trường chứ không phải đi thử ống kính

Lâm Mặc nở nụ cười: “Hải Đông Thanh, xin chào.” Hải Đông Thanh là biệt danh của Bạch Chuẩn, ở trong tiếng Mãn có nghĩa là kiên nhẫn, dũng cảm cùng trí tuệ, vĩnh viễn không thể bỏ đi. Bạch Chuẩn lấy cái tên Hải Đông Thanh, chính là bởi vì hàm nghĩa này.

“Lâm ca khách khí, gọi tôi là Thiệu Hành được rồi.” Nhâm Thiệu Hành dừng một chút, nhìn chằm chằm Lâm Mặc nói: “Anh bộ dáng thật xinh đẹp.”

Lời này ít nhiều gì cũng có chỗ lỗ mãng, Lâm Mặc khó tránh khỏi liên tưởng tới một ít những ý tứ hàm xúc mờ ám. Thật lâu trước kia, Sở Diễm cũng thích nhìn mặt của cậu rồi nói: ‘Bộ dáng của em thật xinh đẹp’, dứt lời liền hôn lên trên đuôi mắt của cậu, sau đó hai người sẽ bắt đầu làm một ít những vận động không được hài hòa ở trên giường. Từ đó cho tới giờ, Lâm Mặc mỗi lần nghe thấy câu này đều ần ần cảm thấy thất lúng chưa xót.

Bữa cơm này kỳ thực rất sạch sẽ, trong giới giải trí những việc xấu xa Lâm Mặc đã thấy qua không ít, dĩ vãng những người mới hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ bị ‘cọ rửa’ qua một lần, nhưng hôm nay mọi người lại rất quy củ, trên bàn cơm ngay cả một chút tiết mục nhỏ liên quan tới nhan sắc cũng không hề có. Một bữa cơm, cả chủ lẫn khách đều rất hài hòa vui vẻ.

Khi tính tiền Lâm Mặc có để ý một chút, vậy mà là do Nhâm Thiệu Hành một mình trả. Bất luận là cách tiêu tiền hay là thái độ của những nhà đầu tư đối với y, đều có thể thấy được vị người mới này hậu trường không hề đơn giản. Lâm Mặc thầm đoán y có thể hay không là một tiểu bạch kiểm được phú hào nào đó bao dưỡng, hoặc là thân thích của lão đại nào đó trong giới, cũng có thể là con cháu của hào môn muốn chơi đùa một chút để thể nghiệm cuộc sống. Tóm lại bất luận thế nào, cũng không phải là người mà bản thân có thể đắc tội được.

Ngày hôm sau tổ phim chính thức khai máy, buổi sáng chính là chụp ảnh poster. Nam chủ Nhâm Thiệu Hành lên ảnh rất suât khí, hơn nữa vai diễn trong phim cùng khí chất của y cũng tương đối phù hợp, hiệu quả chụp ra khiến cho người trong tổ phim không ngừng khen ngợi, có vài tiểu cô nương đối với ảnh chụp biểu thị muốn chảy nước miếng.

Tới thời điểm của Lâm Mặc lại xảy ra một chút vấn đề, Lâm Mặc phải chụp hai tấm ảnh cho poster. Một tấm mặc áo sơ mi màu trắng cùng quần bò sẫm màu, tay phải cầm súng còn tay trái thì cuốn vải bang, trên mặt còn dính chút máu, một bộ vừa mới đi chiến đấu sinh tử trở về. Một tấm khác Lâm Mặc mặc một thân chính trang, lười biếng ngồi trên ghế sofa, hút thuốc, khí thế bá vương.

Vấn đề chính là ở tấm ảnh thứ hai, diện mạo của Lâm Mặc thiên về nhu hòa, khí chất ôn nhuận, không có được khí chất khiến cho người khác khiếp sợ của thiếu chủ hắc đạo. Người trang điểm ở trên mặt của Lâm Mặc không ngừng hóa trang, nhưng vẫn không có cách nào làm cho đạo diễn hài lòng được, gây sức ép tới tận giữa trưa mới miễn cưỡng qua cửa.

Thời điểm ăn cơm trưa, Lâm Mặc nhìn chằm chằm người đại diện nhà mình, người đại diện không hiểu gì cả, cuối cùng Lâm Mặc liền xác định người đại diện quả thực chưa chuẩn bị cơm trưa cho mình. Bởi vì hôm nay buổi sáng là chụp ảnh poster, không có diễn viên quần chúng, cũng có nghĩa là không có cơm hộp để ăn. Bên tổ sản xuất cũng không dự đoán được sẽ phát sinh trường hợp này, chỉ chuẩn bị thức ăn cho nhân viên trong tổ.

Lâm Mặc dở khóc dở cười, cậu vốn cũng không quá trông cậy vào người đại diện nhà mình có thể trợ giúp được thêm cái gì, coi như là bên người mang theo một trợ lý đi. Kết quả hiện tại ngay cả cơm trưa cũng không có mà ăn. Cuối cùng vẫn là Nhâm Thiệu Hành để cho trợ lý của y đi mua về hai hộp cơm hộp, đem một hộp tặng cho Lâm Mặc, thực sự là xấu hổ.

Lâm Mặc một bên vừa ăn cơm hộp, một bên tiếp tục xem kịch bản, chuyện tình buổi sáng ngày hôm nay khiến cho cậu có chút bất an. Khí chất của cậu cùng Tuyết Hào không quá tương xứng, chụp ảnh còn như vậy, tới thời điểm quay phim không biết sẽ NG bao nhiêu lần. Chụp ảnh gì đó còn có khả năng ứng phó, duy nhất chỉ có quay phim là phải thật sự toát được lên khí tràng.

* NG: no good, những cảnh quay hỏng phải quay lại

Tuyết Hào thân làm thiếu chủ hắc đạo, đại biểu cho lão đại hắc bang ở tại câu lạc bộ đêm cùng người ta đàm phán một vụ sinh ý mua bán súng ống đạn dược. Màn diễn này cần khí tràng của Tuyết Hào toàn bộ khai hỏa, đem đối phương ép tới không nâng nổi đầu dậy. Lâm Mặc thử đi thử lại vài lần, chính là không tìm được thấy cảm giác, không khỏi uể oải.

Nhâm Thiệu Hành không biết từ lúc nào đã tới gần đây, nhìn thấy kịch bản bên trong tay của Lâm Mặc, hiểu được hơn phân nửa. Y hai tay đều đặt lên trên bả vai của Lâm Mặc, cười nói: “Lâm ca đừng lo lắng, có thời gian tôi sẽ mang anh đi kiến thức Thái tử gia hắc đạo chân chính, bảo đảm là anh sẽ có thể tìm được cảm giác.”

Lâm Mặc bật cười: “Cậu còn quen biết với Thái tử gia hắc đạo sao?”

“Đương nhiên, tôi nói với Lâm ca này, nếu không phải ca của tôi không cho phép, tôi hiện tại cũng là một trùm hắc đạo rồi. Nhớ tới năm đó tôi...” Nhâm Thiệu Hành bắt đầu khoe ra chiến tích năm xưa của mình, đơn giản chính là không ngừng đánh nhau, giáo huấn qua không ít người. Lâm Mặc không nghĩ tới một nam nhân nhìn suât khí, hóa ra tâm tình lại trẻ con tới như vậy, không khỏi bật cười.

Buổi chiều liền bắt đầu quay vài màn diễn, phần diễn của Lâm Mặc không nhiều lắm, chỉ cùng nam chủ có một hồi đối diễn. Trái lại Nhâm Thiệu Hành lại bắt đầu không hay ho, bởi vì tổ phim mời tới một diễn viên nổi tiếng lão làng làm Cục trưởng Cục cảnh sát.

Màn diễn này chính là Cục trưởng cảnh sát cùng nam chủ đối diễn, Nhâm Thiệu Hành chung quy vẫn là người mới, lại không có trụ cột diễn xuất, trên khí thế bị đè ép tới gắt gao, NG vài lần mới miễn cưỡng qua cửa.

Lâm Mặc nhớ tới thời điểm mình mới xuất đạo cũng cùng diễn viên lão làng đối diễn, cũng bị đè ép như vậy, phi thường khó chịu, không khỏi đồng tính với người mới.

Màn thứ hai là khi nam chủ tiến vào trong hắc bang, diễn viên đều là người mới, mọi người một hơi cố gắng liền vượt qua được. Màn thứ ba chính là khi nam chủ cùng với thiếu chủ hắc đạo gặp mặt lần đầu, cũng chính là màn đối diễn giữa Lâm Mặc cùng Nhâm Thiệu Hành. Độ khó của màn diễn này cũng không lớn, hơn nữa Lâm Mặc tận tâm dẫn dắt, Nhâm Thiệu Hành lập tức có thể nhập diễn, một lần liền qua.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà đạo diễn yêu thích Lâm Mặc. Lâm Mặc đối với người mới vô cùng hòa ái, thời điểm quay chụp sẽ dẫn dắt người mới tìm được cảm ứng để diễn xuất, chứ không phải giống như nhiều người sẽ đi đàn áp người mới. Người mới thời điểm cùng với Lâm Mặc hợp tác sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái, quá trình quay phim cũng sẽ phá lệ thuận lợi.

Nhâm Thiệu Hành là người mới, không hiểu được ngọn nguồn trong đó, chỉ cảm thấy bản thân khi cùng Lâm Mặc đối diễn tự nhiên hơn rất nhiều, không khỏi nổi lên một ít cảm tình, trong lúc quay phim cùng lúc nghỉ ngơi chung quy sẽ thích quần quýt lấy Lâm Mặc.

Lâm Mặc cũng thích ở chung với người mới. Thứ nhất chính là không cần phải câu nệ giống như thời điểm ở chung với nhóm mình tinh lão làng; thứ hai chính là thời điểm cậu mới vào giới giải trí, không có ai chỉ điểm, đi không ít đường vòng; đối với người mới, cậu có thể giúp đỡ được liền tận lực giúp đỡ một phen.

Sau vài ngày quay phim, một đám người mới đã sớm thân thiết cùng với Lâm Mặc. Nhâm Thiệu Hành không biết từ lúc nào đã đổi xưng hô từ ‘Lâm ca’ thành ‘Tiểu Mặc’, mỗi ngày đều đi theo sát phía sau của cậu, không ngừng gọi ‘Tiểu Mặc’.

Tổ làm phim này một mảnh vui vẻ hòa ái, quá trình quay phim tiến hành vô cùng thuận lợi.

...

Lâm Mặc đứng ở trên sân thượng của tòa nhà cao tầng, phía sau chính là vực sâu vạn trượng, nhưng mà cậu cả người cứng ngắc không thể cử động được. Cậu nhìn thấy Sở Diễm đứng ở trước mặt của mình, cách cậu vài bước, lạnh lùng nhìn cậu.

“Sở Diễm, cứu, cứu em...” Lâm Mặc cố gắng hướng Sở Diễm vươn tay, hy vọng người trước mặt có thể kéo mình một phen. Chỉ là Sở Diễm không có nửa điểm động tác, phía sau của hắn hiện ra một bóng người mơ hồ. Người kia cười lạnh đi tới, hung hang đẩy Lâm Mặc, Lâm Mặc thân thể ngã về phía sau, rơi vào trong vực sâu vạn trượng.

Lâm Mặc đột nhiên bừng tỉnh, phát hiện ra bản thân đang ngủ trong phòng trang điểm. May mắn chỉ là một giấc mộng.

“Tiểu Mặc! Tiểu Mặc! Anh làm sao vậy?” Nhâm Thiệu Hành thanh âm vang ở bên tai.

“Không có việc gì, chỉ là buổi sáng quay phim xong hơi mệt, ở trong phòng trang điểm nghỉ ngơi chốc lát.”

“Anh... anh khóc?”

Lâm Mặc nghe vậy xong lập tức lau đi nước mắt trên mặt, không biết từ khi nào bản thân đã rơi lệ.

“Gặp phải ác mộng, không có việc gì, chỉ là một cơn ác mộng mà thôi...” Lâm Mặc cúi đầu nhẹ giọng nói, cũng không giống đang cùng Nhâm Thiệu Hành giải thích, ngược lại tựa như đang an ủi chính bản thân mình.

Ở trong ấn tượng của Nhâm Thiệu Hành, Lâm Mặc luôn cười thật ôn nhu, giống như bất luận chuyện gì xảy ra cũng không thể khiến cho cậu tức giận, càng đừng nói tới là khóc. Y thật không ngờ, Lâm Mặc thời điểm cười lộ lên rất xinh đẹp, tới lúc bật khóc lại càng thêm kinh diễm. Đôi mắt trong sạch kia bịt kín một tầng sương mù, thủy quang khê chuyển, khóe mắt hơi hơi phấp phồng, khiến cho người trông thấy liền sinh ra một cỗ yêu thương.

Nhâm Thiệu Hành cố gắng ức chế xúc động muốn hôn lên đôi môi của đối phương, chỉ vươn tay phủ lên trên khóe mắt của Lâm Mặc, an ủi nói: “Đừng sợ, có tôi ở đây.”

Lúc này Lâm Mặc tâm tình đã bình phục lại, cười đẩy ra Nhâm Thiệu Hành, “Có gì đâu mà sợ, đi đi, tới lúc quay phim rồi.”

Nhâm Thiệu Hành muốn nói lại thôi, kinh ngạc nhìn Lâm Mặc một lúc lâu, cuối cùng thở dài, cũng không nói thêm gì hết. Chỉ là sau đó, Nhâm Thiệu Hành càng thêm thích quần quýt lấy Lâm Mặc, thậm chí thường lấy danh nghĩa quay phim buổi tối để đưa Lâm Mặc trở về nhà. Nếu thời điểm quá muộn, liền tá túc luôn ở trong thư phòng của Lâm Mặc.

Lâm Mặc lớn hơn Nhâm Thiệu Hành hai tuổi, liền đem y trở thành đệ đệ để đối đãi, thuận theo ý của y.

Nhưng mà Nhâm Thiệu Hành cho tới bây giờ vẫn chưa từng coi Lâm Mặc là ca ca, nếu để cho Lâm Mặc biết được ý tưởng thật sự của Nhâm Thiệu Hành, nhất định sẽ cảm khái một câu, ‘Tôi vẫn luôn đem cậu trở thành huynh đệ, cậu như thế nào cứ muốn ngủ cùng tôi a?!’.

3. Chương 3

Rất nhiều người chỉ biết Nhâm Thiệu Hành có hậu trường rất vững, lại không biết y kỳ thực chính là nhị thiếu gia của Nhâm gia tại thủ đô. Ca ca của y chính là Nhâm Thiệu Quân, một đại nhân vật thường xuyên xuất hiện trên tin tức báo chí. Các gia tộc tại thủ đô, nếu luận quyền thế để xếp từ trên xuống dưới, Nhâm gia an ổn đứng ở vị trí thứ ba, bất luận ai nhìn thấy Nhâm Thiệu Hành đều phải cung kính gọi một tiếng Nhâm thiếu.

Nhâm thiếu thân phận như vậy, ở trong đám con cháu thế gia tại thủ đô cũng có tiếng là giỏi ăn chơi, bắt quá bởi vì lão ca nhà y quản rất nghiêm, cho nên sinh hoạt cá nhân thực ra so với những người khác đều sạch sẽ hơn không ít. Thời điểm lúc này đối mặt với Lâm Mặc, Nhâm Thiệu Hành có chút cảm giác không thể xuống tay được.

Nếu không thể xuống tay, thì sẽ khiêm tốn đi thỉnh giáo. Tay già đời kinh nghiệm phong phú ở bên cạnh y có rất nhiều, thực khéo, Nhâm gia nhị thiếu cuối cùng liền tới để thỉnh giáo... Sở Diễm.

Sở Diễm cùng Nhâm Thiệu Quân chính là từ nhỏ đã quen biết, quan hệ rất thân thiết cùng nhau lớn lên, tình cảm cũng chân thực. Hai người thời điểm lớn lên đi ra ngoài lêu lổng cũng thường mang theo Nhâm Thiệu Hành khi đó còn nhỏ tuổi. Sau đó Sở Diễm tiếp nhận sản nghiệp hắc đạo của cha mình, khi ấy Nhâm Thiệu Hành đang ở trong thời kỳ bệnh trung nhị, suốt ngày đánh đánh giết giết đòi hưởng về ‘giang hồ’, mỗi ngày đều đi theo bên người của Sở Diễm để làm vậy.

* bệnh trung nhị: hay còn gọi là bệnh dậy thì, nói tới những thanh thiếu niên có cái tôi quá lớn, đặc biệt là trong lời nói lẫn hành động, tư tưởng coi bản thân là trung tâm

“Alo, Sở ca, là em, Thiệu Hành.”

“Thiệu Hành? Gần đây quay phim sao rồi?” Nhâm Thiệu Hành tới giới giải trí chơi đùa, tất cả mọi công việc đều là do Sở Diễm an bài, thấy y gọi điện, liền hỏi.

“Rất tốt, mọi người trong tổ phim không tồi, chơi rất vui.”

“Ừm, tìm anh có chuyện gì?”

“Sở ca, em gần nhất... ách, có coi trọng một người, em muốn...” Nhâm nhị thiếu có chút ngại ngùng, Sở Diễm lại hiểu.

“Thích thì nuôi mà chơi đùa, như thế nào? Không biết cách mở miệng?”

“Đúng vậy, em không biết nên nói sao với anh ấy. Sở ca, anh kinh nghiệm nhiều, dạy cho em một chút đi.”

“Ca ca của em nếu biết anh dạy cho em những cái này, nhất định sẽ đập vỡ bảng hiệu công ty của anh mất.” Sở Diễm khẽ cười, tiện đà nói, “Như vậy đi, nói cho anh biết em để ý tới ai, anh dắt mối cho em.”

“Không không, em tự mình tới. Em sợ anh thấy anh ấy rồi sẽ đoạt mất thì phải làm sao đây.” Nhâm Thiệu Hành nửa giả nửa thật đùa giỡn.

Sở Diễm cười mắng vài câu, cũng không thèm để ý, tùy tiện chỉ điểm hai câu, còn lại thì mặc cho y tự gây sức ép đi.

Nhâm nhị thiếu nhận được chỉ điểm của Sở Diễm, trước tiên đi tra xét gia thế của Lâm Mặc. Gia thế của Lâm Mặc rất sạch sẽ, cha mẹ đều là nhân viên chính phủ bình thường, đáng tiếc khi còn trẻ, mẹ của cậu ngoài ý muốn qua đời. Cha của cậu hiện tại đã di cư ra nước ngoài, mỗi tháng chỉ cấp cho Lâm Mặc một số tiền để làm phí sinh hoạt, chờ tới sau khi Lâm Mặc 18 tuổi liền hoàn toàn buông tay mặc kệ.

Lâm Mặc sau khi tròn 18 tuổi cũng bắt đầu tiến vào trong giới giải trí, hai năm đầu ở trong giới giải trí cố gắng lẫn lộn, ăn không ít khổ. Cho tới năm 20 tuổi, cậu nhận một vai diễn nam thứ trong một bộ phim cổ trang, từ đó sự nghiệp mới bắt đầu xuôi thuyền xuôi nước. Tuy rằng không hồng, nhưng mà luôn luôn có thể nhận được kịch bản.

Thời điểm 20 tuổi chuyển biến rất rõ ràng, người tinh ý đều có thể đoán được ra, Lâm Mặc bị bao dưỡng, hoặc là nên nói từng bị bao dưỡng. Nhâm Thiệu Hành tay cầm tư liệu liền hơi run rẩy, y muốn tra ra vị kim chủ kia là ai, chỉ là tất cả manh mối đều bị cắt đứt, tra không ra được chút manh mối nào.

Nhâm Thiệu Hành giống như một con thú cái kình, người được bản thân mình coi trọng lại đã sớm bị người khác nhúng chàm, mà y ngay cả thân phận của vị kim chủ kia là ai cũng không tra ra được. Chính là y không dám ở trước mặt của Lâm Mặc biểu lộ ra sự gắt gỏng của mình, đành phải coi như không có việc gì, tiếp tục vây quanh Lâm Mặc, hận không thể ở trên người của Lâm Mặc đánh dấu địa bàn bằng nước tiểu.

* đánh dấu địa bàn bằng nước tiểu: các loại thú thường có thói quen đánh dấu lãnh thổ cùng địa bàn của bản thân bằng nước tiểu, ví dụ như là báo, hổ, sư tử,...

Lâm Mặc cảm thấy mấy ngày hôm nay thái độ của Nhâm Thiệu Hành có chút kỳ lạ, mỗi ngày nhìn thấy mình đều là bộ dáng muốn nói lại thôi, cũng không biết là bị cái gì kích thích.

Nhâm Thiệu Hành ghen vài ngày, vẫn không tiêu trừ được bức bối. Y tìm một cơ hội ngăn Lâm Mặc lại, do do dự dự rồi hỏi: “Tiểu Mặc, nếu có người muốn bao dưỡng anh, anh sẽ làm sao?”

Lâm Mặc bừng tỉnh đại ngộ, trách không được thời gian gần đây Nhâm Thiệu Hành có chút kỳ quái, chỉ sợ có người muốn bao dưỡng y. Chỉ là vấn đề này Lâm Mặc không thể trả lời được.

Thời điểm mới vào giới giải trí, không ít người nhìn trúng khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Mặc, động không ít tâm tư. Lâm Mặc nhất nhất đều từ chối, vì thế đắc tội với không ít người. Cho nên cậu vẫn luôn chỉ có thể luẩn quẩn ở dưới đáy tầng làm một diễn viên quần chúng hoặc là người qua đường, cứ như vậy tiếp nhận sự xa lánh, cho tới khi gặp phải Sở Diễm.

Sở Diễm thủ đoạn rất ngoan độc, từ sau khi cậu từ chối Sở Diễm, một bộ phim cũng không lấy được, thậm chí ngay cả các tổ phim cũng không muốn nhận cậu; công ty mà cậu ký kết hợp đồng không dám đắc tội với Sở Diễm, trực tiếp để cho Lâm Mặc tự sinh tự diệt. Không nhận được kịch bản, mỗi tháng chỉ có thể lấy được tiền lương gốc, 1000 đồng. Ở tại thành phố lớn như thủ đô, số tiền như vậy chỉ có thể chờ chết đói. Họa vô đơn chí chính là, phòng ở mà cậu đã thuê hai năm, chủ nhà đột nhiên thông báo với cậu rằng phòng ở sắp phải bán đi, để cho cậu trong vòng ba ngày liền chuyển ra ngoài.

Không có nhà để về, cùng đường, Lâm Mặc cuối cùng đành thỏa hiệp với Sở Diễm. Một khắc nằm ở trên giường của Sở Diễm kia, Lâm Mặc biết bản thân rốt cuộc không thể trở về được nữa.

Kỳ thực ở trên phương diện nào đó, Lâm Mặc còn phải cảm ơn Sở Diễm. Không có Sở Diễm, cậu vĩnh viễn chỉ có thể là một thành viên ở dưới tầng chót của giới giải trí, không có chút lý tưởng nào. Là Sở Diễm đưa cậu từ một người đóng vai quần chúng lên tới hàng minh tinh diễn viên nhị tuyến, hơn nữa Sở Diễm không có thói quen chia sẻ, còn giúp cậu ngăn chặn không ít phiền toái.

Cho dù Lâm Mặc sau đó không hề được sung ái, Sở Diễm vẫn như trước giúp đỡ cậu rất nhiều. Từng có một kẻ mê luyến Lâm Mặc điên cuồng, vì lời được cậu lên giường mà thậm chí sử dụng tới thủ đoạn kẻ đơn. Sở Diễm nghe thấy tin tức chạy tới liền thấy được hai người nằm trên giường quần áo không chỉnh tề, lập tức nổi giận, hần nắm lấy cái cằm của Lâm Mặc, lạnh lùng nói: “Em nhớ kỹ cho tôi, chỉ cần một ngày em vẫn đi theo tôi, thì đừng có hồng treo lên trên giường của người khác. Tôi nuôi em, không phải để cho em cầm sừng lên đầu của tôi.” Lời này vừa là để nói cho Lâm Mặc nghe, cũng là để nói cho cái kẻ điên cuồng mê luyến cậu nghe.

Trong vòng luẩn quẩn này, người mới chỉ trông chờ vào cố gắng thì vĩnh viễn không có được ngày xuất đầu lộ diện. Không thể không nói, bao dưỡng là một con đường tắt, có thể giúp bạn đỡ đi không ít khổ sở.

Nhưng mà những lời này, Lâm Mặc không có cách nào nói cho người mới nghe. Cho dù là bản thân cậu hiện tại, cũng vẫn như trước rất phản cảm khi nhắc tới vấn đề bao dưỡng, đành phải thử an ủi Nhâm Thiệu Hành, “Thuận theo ý mình đi. Có vài thứ lấy hay bỏ, lợi hay hại, còn phải dựa vào cân nhắc của bản thân.”

“Nếu... nếu tôi có thể...” Nếu tôi có thể cho anh rất rất nhiều, anh có nguyện ý đi cùng tôi không? Những lời này Nhâm Thiệu Hành cũng không nói ra, Lâm Mặc chỉ cho rằng y đang đấu tranh tư tưởng, cười vỗ vỗ đầu của y, chấm dứt đề tài.

Cùng Nhâm Thiệu Hành một chút tiến triển cũng không có, tổ phim tiến triển lại vô cùng nhanh, khai máy mới một tháng mà đã hoàn thành được hơn phân nửa màn diễn. Cứ tiếp tục như vậy, có thể sớm hơn một tháng so với kế hoạch dự định để hơ khô thể tre.

* hơ khô thể tre: tức là kết thúc quay phim

Theo tiến triển quay phim, màn diễn Lâm Mặc phải đàm phán sinh ý sủng ống đạn được kia cũng rất nhanh liền đến ngày được quay. Nhâm nhị thiếu mỗi ngày đều quần quýt lấy Lâm Mặc liền nhìn ra được cậu đang khẩn trương, vì lấy lòng người trong lòng, Nhâm Thiệu Hành tự nhiên phải thực hiện hứa hẹn.

Mộ Sắc là một quán bar có chi phí cực cao. Lấy thu nhập trước mắt của Lâm Mặc mà nói, một tháng cũng không đủ để đi vào trong này uống vài chén rượu, cho dù là loại rượu rẻ nhất.

Nhâm Thiệu Hành nói muốn dẫn cậu tới để gặp Thái tử hắc đạo, để cho cậu tìm được linh cảm khi diễn xuất. Kết quả tới cửa rồi, Lâm Mặc trong đầu vẫn tràn ngập hình ảnh nam nhân cường tráng mặc quần áo màu đen đang chìa súng về phía mình.

Nhâm Thiệu Hành thấy cậu khẩn trương, an ủi cậu, cho dù là trong hắc đạo thì cũng rất ít khi xảy ra trường hợp giết người.

Vì thế Lâm Mặc lại nào bỏ ra cảnh tượng nam tử nhe răng cười, lộ ra bộ dạng nịnh nọt, sau đó đem từng ngón tay của mình cắt xuống. Cậu đánh một cái rùng mình, như thế nào lại cảm thấy vẫn là nên sử dụng súng thì tốt hơn một chút.

Vừa vào tới cửa, nhân viên phục vụ lập tức nhận ra Nhâm Thiệu Hành, vẻ mặt tràn ngập tươi cười chào đón: “Nhâm thiếu, đã lâu không tới a.”

Nhâm Thiệu Hành cũng không cùng đối phương khách khí, trực tiếp nói: “Sở ca ở phòng nào?”

“Vẫn là ở chỗ cũ, bất quá...” Nhân viên phục vụ có chút khó xử, “Sở ca đang đàm phán sinh ý, có thể không tiện lắm.”

Nhâm nhị thiếu không để ý tới đối phương, trực tiếp mang theo Lâm Mặc đi tới gian phòng riêng ở tầng hai. Cửa phòng khép hờ, Nhâm Thiệu Hành gõ gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa ra. Trong lúc nhất thời, Lâm Mặc cảm giác được toàn bộ mọi người trong phòng đều đồng loạt xoát xoát ném ánh mắt về đây, có người thậm chí còn chuẩn bị muốn bóp cò súng.

“Sở ca, là em, em nghe nói anh ở đây, cho nên tới đây chào hỏi một chút.” Nhâm Thiệu Hành không chút khẩn trương nào hết, hướng về phía nam tử ngồi ở giữa chào một tiếng. Sau đó y lôi kéo Lâm Mặc đi tới ngồi xuống bên cạnh nam tử.

Trong phòng ánh đèn mờ mịt, Lâm Mặc ngồi xuống xong mới nhìn thấy rõ được khuôn mặt của nam tử. Nhưng mà lúc này, cậu càng hy vọng bản thân là một người mù, bởi vì nam tử kia không phải là người nào khác, chính là gian phu tiền nhiệm Sở Diễm của cậu.

Sở Diễm ánh mắt khi đảo qua Lâm Mặc liền dừng lại một chút, rất nhanh lại chuyển đi, nâng tay lên gọi hai cốc nước chanh.

Nhâm nhị thiếu đang chuẩn bị gọi đồ uống: “...” Vì cái gì gọi cho tôi nước chanh a!

Không tiếp tục để ý tới hai người, Sở Diễm lại một lần nữa chuyển hướng về phía nam tử trung niên ngồi ở đối diện, ngón tay không nhanh không chậm gõ lên trên mặt bàn, “Ông chủ Khâu, nếu mọi người đã thành tâm hợp tác, liền lấy ra chút thành ý đi.”

Nam tử trung niên lau đi mồ hôi lạnh trên mặt, không nói được lên câu trả lời.

Lâm Mặc cầm nước chanh ở một bên quan sát Sở Diễm, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Sở Diễm như vậy, thật giống như Đế vương của bóng tối. Khuôn mặt của hắn dần dần biến mất theo ánh đèn, nhìn không rõ

biểu tình, thanh âm không nhanh không chậm, từng bước một ép sát, đem đối thủ từng chút một tiến về phía tuyệt lộ.

Lúc này khí tràng quanh người của Sở Diễm cơ hồ có thể ngưng tụ lại thành thực thể, ngay cả Lâm Mặc là người bị hại cũng đều cảm giác được khó thở, càng đừng nói tới ông chủ Khâu ngồi tại đối diện. Trong không khí giống như có thể ngửi được một tia máu tươi, Lâm Mặc không biết, phải giết qua bao nhiêu người rồi mới có thể tản ra được khí thể giống như vậy.

Thuộc hạ hàng năm đi theo Sở Diễm cũng có chút kỳ quái. Từ lúc hai người Nhâm nhi thiếu xông vào, tâm tình của Sở ca hình như trở nên không được tốt, khí tràng phá lệ cường đại, mở bằng giá cũng vô cùng ngoan độc, khiến cho ngay cả ông chủ Khâu luôn luôn khôn khéo cũng đều không chống đỡ được.

Một số ít người ở đây biết được sự tình, âm thầm liếc mắt về phía Lâm Mặc, hiểu rõ trong lòng mà không nói ra.

Sau khi nghiêm túc đàm phán xong sinh ý, vẫn nên hảo hảo hưởng thụ một phen trụy lạc trong câu lạc bộ đêm cao cấp này. Quản lý tiến vào xin chỉ thị của Sở Diễm, mờ ám hỏi rằng gần đây có không ít người mới tới, có cần hay không tiến vào để chiêu đãi khách nhân.

Sở Diễm quét mắt nhìn qua Nhâm Thiệu Hành cùng Lâm Mặc, phát tay nói: “Đêm nay tất cả mọi người đều mệt mỏi, sớm tan một chút đi. Ông chủ Khâu, ông nói đúng không?”

Lệnh đuổi khách trực tiếp như vậy, mọi người trong phút chốc có chút không biết phải làm sao. Ông chủ Khâu liền cười ha ha: “Đúng đúng, thời gian không còn sớm nữa, Sở ca, tôi đi về trước.” Nói xong liền mang theo thuộc hạ rời đi.

Lâm Mặc là người có tự giác, ông chủ Khâu vừa mới đi, cậu cũng tính toán lôi kéo Nhâm Thiệu Hành cáo từ. Còn chưa kịp mở miệng, Sở Diễm ánh mắt như cười như không liền quét tới đây.

“Nói đi, tối nay tới tìm anh rốt cuộc có chuyện gì.” Sở Diễm miễn cưỡng dựa vào ghế sofa, lời này đúng là hỏi Nhâm Thiệu Hành, nhưng mà ánh mắt của hắn vẫn nhìn chằm chằm về phía của Lâm Mặc.

Nhâm Thiệu Hành biết không thể chọc vào Sở Diễm, ngượng ngùng nói: “Sở ca, em gần đây không phải là đang đóng phim hay sao. Trong phim, Tiểu Mặc đóng vai thiếu chủ hắc bang, nhưng vẫn không tìm được cảm giác, cho nên em liền dẫn anh ấy tới đây để gặp anh, tìm chút cảm giác.”

Lâm Mặc vội vàng nói tiếp: “Tối nay cảm ơn Sở tổng đã chỉ điểm, hôm nay trễ rồi, tôi cùng Thiệu Hành không quấy rầy Sở tổng nữa.” Nói xong túm túm góc áo của Nhâm Thiệu Hành, chuẩn bị rời đi. Lâm Mặc cảm giác, Sở Diễm tối hôm nay rất nguy hiểm.

“Đợi đã.” Sở Diễm đột nhiên mở miệng, “Thiệu Hành, mấy ngày trước anh có gặp ca ca của em, cậu ấy nói đã lâu rồi em không trở về nhà, để cho anh gửi lời tới em, bảo em mau chóng trở về nhà một chút.”

Nhâm thiếu vẻ mặt đau khổ, y từ nhỏ không sợ trời cũng không sợ đất, chỉ sợ hai người, một người là Sở Diễm, còn một người chính là lão ca nhà y. Hai người này nếu đã đều lên tiếng, tối nay không quay về một chuyến chỉ sợ là không được.

Y vốn định đưa Lâm Mặc trở về nhà trước, Sở Diễm lại nói nếu đã tới đây, hắn sẽ chỉ điểm một chút cho Lâm Mặc, bảo Nhâm Thiệu Hành cứ đi trước.

Nhâm Thiệu Hành đi rồi, Sở Diễm vẫy tay để thuộc hạ lui ra, không khí trong phòng lập tức trở nên nặng nề. Lâm Mặc đứng ngồi không yên, không biết vị Thái tử gia hắc đạo âm tình bất định này muốn làm cái gì.

“Tới đây.” Sở Diễm châm một điếu thuốc, đối với Lâm Mặc nói.

Lâm Mặc quy củ đi tới trước mặt của Sở Diễm.

Sở Diễm vươn tay ra nắm lấy cái cằm của Lâm Mặc, đầu ngón tay kẹp điếu thuốc chỉ cách khuôn mặt của Lâm Mặc có nửa tấc. Hơi nóng phả vào trên mặt, khiến cho Lâm Mặc sợ tới sắc mặt trắng bệch vài phần.

“Không nghĩ tới em còn có thủ đoạn như thế, thông đồng được với cả tiểu thiếu gia của Nhâm gia.” Sở Diễm đem toàn bộ khói thuốc phun lên trên mặt của Lâm Mặc, khiến cho Lâm Mặc ho sặc sụa.

“Không... không có, tôi cùng Thiệu Hành chỉ là bạn diễn, hiện tại ở chung một tổ làm phim.”

“Không có là tốt nhất, Nhâm gia cũng không phải là chỗ để em trèo lên.” Sở Diễm nghĩ nghĩ, lại hỏi, “Thiếu chủ hắc bang nên diễn thế nào, đã học được?”

Lâm Mặc sợ vị gia trước mặt này lại muốn chinh mình, vội vàng nói đã học được.

Sở Diễm hí hóp mắt, “Nếu học được, có phải hay không nên giao chút học phí?”

Lâm Mặc ‘a’ một tiếng, nghĩ nghĩ, nhịn đau nói: “Hắn nên như vậy. Cảm ơn Sở tổng chỉ điểm, tối hôm nay để tôi trả tiền.”

“Em chỉ có một chút thành ý như vậy?” Sở Diễm bộ dáng nhàn nhạt, khiến cho người ta không thể biết rõ được chính xác tâm tư của hắn.

Lâm Mặc cảm thấy bản thân oan muốn chết, trên bàn đã mở vài bình rượu rất nổi tiếng, tiền thanh toán tối nay chỉ sợ còn nhiều hơn cả tiền thù lao bản thân nhận một bộ phim. Nếu như vậy còn bảo là chưa có thành ý, bản thân mình thực sự chỉ còn cách cắt ngón tay.

Bất quá cũng may Lâm Mặc có một ưu điểm, đó chính là biết thức thời cân nhắc, bằng không cũng không thể khiến cho Sở Diễm đem cậu giữ ở bên người suốt hơn ba năm. Nếu Thái tử gia hắc đạo đã lên tiếng, thì nhất định là không có thành ý, vì vậy Lâm Mặc thập phần khiêm tốn thỉnh giáo, như thế nào thì mới tính là có thành ý.

“Em đã là diễn viên, liền diễn vài vai diễn để làm vui lòng tôi đi. Ví dụ như... nam sủng của thiếu chủ hắc bang.” Nghe những lời này, Lâm Mặc sững sốt một lúc lâu. Một câu ‘Không nghĩ tới Sở tổng cũng sẽ ăn lại đồ đã ăn xong’ chuyển qua chuyển lại trong cổ họng vài lần, cuối cùng cũng không có phun ra. Đối mặt với Sở Diễm, vô mồm nhất thời cũng chỉ khiến cho bản thân thêm thảm hại hơn.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

5. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sở Diễm nhìn người đang cuộn mình nằm trong lòng mình, cánh tay ôm lấy cậu càng thêm xiết chặt.

Châm một liều thuốc, mới vừa hút vào một ngụm, giống như nghĩ tới cái gì đó, lại lập tức đập đi.

Lâm Mặc không thích vị thuốc lá, tuy rằng cho tới bây giờ cậu vẫn chưa từng cùng hắn nói qua, cũng tận lực không biểu hiện ra, chỉ là có rất nhiều việc để bại lộ ra sự không thích của cậu.

Sở Diễm tại phương diện này chưa bao giờ ủy khuất qua bản thân, cho nên cùng tiểu sủng vật ở chung một chỗ sẽ không bao giờ trói buộc bản thân. Lâm Mặc rất nhiều lần đã bị khói thuốc lá khiến cho sắc mặt tái nhợt, Sở Diễm đương nhiên phát hiện ra, nhưng dù sao tiểu sủng vật cũng sẽ không phản kháng.

Chỉ có một lần, sau khi Sở Diễm tựa vào đầu giường châm thuốc, Lâm Mặc yếu ớt nói ra một câu, hút thuốc lá có thể sẽ khiến cho nam nhân không cương lên được, bản thân khi đó đã làm thế nào nhỉ? Đúng rồi, bản thân đem mặt của tiểu sủng vật kéo tới trước liều thuốc lá, hơn nữa từng ngụm một phun khói thuốc vào trên khuôn mặt của cậu, sau đó cùng tiểu sủng vật chứng minh xem bản thân có thể cương được nữa hay không.

Nhớ rõ lần đầu tiên gặp Lâm Mặc ở nơi quay phim, khi đó Sở Diễm chính là đi tới tham ban đoàn phim của tiểu tình nhân, thấy được Lâm Mặc bị đạo diễn mắng tới lâm đầu cầu huyết, xuất phát từ tò mò liền nhìn nhiều hơn vài lần. Trên thực tế, ánh mắt ngay từ lúc tới trường quay đều hướng về phía cậu để nhìn.

Tiểu tình nhân thức thời hiểu rõ, thấy kim chủ tò mò, giải thích nói đạo diễn thấy tiểu diễn viên kia bộ dạng không tồi, muốn bao dưỡng, không nghĩ tới bị cự tuyệt. Chỉ là lúc đó vai diễn đã được định ra, không có lý do để tùy tiện thay đổi người, đạo diễn đành phải làm một chút hành động để gây phiền toái cho cậu.

Đúng lúc này, Lâm Mặc vẫn luôn cúi đầu chột ngắc lên, Sở Diễm nhìn thấy khuôn mặt của cậu, cảm thấy bộ dạng thực sự rất tốt. Mặt mày như tranh, ngũ quan giống như dùng bút lông để họa ra, có một loại cảm giác thủy mặc phong lưu, càng nhìn càng đẹp, nhưng mà không có tính xâm lược, cũng không có tính xảo như đại đa số tình nhân của bản thân. Cậu ôn nhu mà nội liễm, khiến cho người ta vừa nhìn tâm liền sinh ra ý muốn thân cận.

* thủy mặc phong lưu: ý chỉ đường nét như được họa nên, mang theo khí chất phóng khoáng

Từ khi đó bắt đầu, Sở Diễm liền động tâm tư muốn bao dưỡng, chỉ là không nghĩ tới một người ôn nhu như vậy, lại rất quật cường. Sở Diễm mất rất nhiều công phu, mới có thể đem tiểu thú cả người tràn ngập vết thương này thu tới bên người.

Lần đầu tiên lên giường, phản ứng của Lâm Mặc tựa như cá chết, đừng nói tới lấy lòng, liền ngay cả một tiếng cũng đều không phát ra. Sở Diễm chỉ cảm thấy không thú vị, không nghĩ tới tiểu thú tổn nhiều tâm tư để bắt tới lại không có phong tình như vậy, có lẽ không qua bao lâu bản thân sẽ chán ghét.

Kim chủ khó chịu, tự nhiên gây hết sức ép đối với người ở dưới thân, muốn xem một chút xem con cá chết này có thể hay không có chút phản ứng. Bàn tay nắm lấy ga giường của tiểu thú càng thêm xiết chặt, ngón tay cũng bắt đầu trở nên trắng bệch, đôi mắt dè dặt kia mở to chậm rãi nổi lên hơi nước, bị thương đau xót nhìn về phía Sở Diễm, trong tuyệt vọng còn mang theo cả mờ mịt.

Chỉ liếc mắt một cái, tâm của Sở Diễm đều phát hỏa, hóa ra một người khi khóc lên lại đẹp tới như vậy, nhất là khi đôi con mắt thanh minh dần dần lây nhiễm, tựa như một tiên nhân không ăn khói lửa nhân gian bị kéo vào trong vũng lầy, khiến cho người ta đau lòng nhưng lại không nhận được.

Sở Diễm hạ thân động tác càng thêm mãnh liệt, môi lại ôn nhu hôn lên hai mắt xinh đẹp của người nằm dưới thân, tựa như trấn an tiểu thú đang bất an.

Sau đó, Sở Diễm đối với Lâm Mặc rất dễ bụng, hẳn có thể nhận ra được thái độ của tiểu sủng vật cũng chậm rãi thay đổi. Từ ban đầu kháng cự, tới sau đó thật cẩn thận vuốt móng vuốt ra để thử, cuối cùng rốt cuộc cũng tiếp nhận bản thân là kim chủ. Tuy rằng giường kỷ vẫn như trước tệ hại tới rồi tinh rồi mù, chính là đã học được cách làm nũng với chủ nhân khi ở trên giường. Một tiếng ‘Sở Diễm’, khiến cho kim chủ đại nhân cảm thấy được bản thân dù chỉ nghe thanh âm thôi cũng có thể bắn ra.

Sở Diễm đem Lâm Mặc an bài lại một căn hộ ở cách công ty rất gần, thường xuyên sau khi tan làm liền trực tiếp tới nơi Lâm Mặc ở, bộ dáng một nam nhân tốt. Thời điểm ban đầu buổi tối hẳn thường mang tiểu sủng vật đi ra ngoài ăn hoặc gọi đồ ăn tới, cho tới một ngày phát hiện ra tiểu sủng vật cũng biết nấu cơm, kim chủ đại nhân bộ dáng như nhặt được bảo bối, mỗi ngày để cho Lâm Mặc nấu những món ăn khác nhau để phục vụ mình.

Đoạn thời gian kia Sở Diễm quả thực rất sủng Lâm Mặc, đem phần tiền bồi thường hợp đồng của cậu tại công ty cũ thanh toán, sau đó lại chuyển cậu tới công ty của bản thân, an bài cho cậu người đại diện tốt nhất, bộ phim tốt nhất, vì phụng cậu mà tiêu tốn không ít tâm tư.

Chỉ là thời điểm mà tiểu sủng vật chân chính hồng lên, kim chủ đại nhân lại hối hận. Hẳn không hy vọng người của mình sẽ được nâng cao tới như thế, sẽ khiến cho hắn sinh ra một loại cảm giác không thể nắm giữ được trong lòng bàn tay. Ánh mắt xinh đẹp kia, chỉ cần một mình mình nhìn thấy là đủ rồi.

Người đại diện đối với phân phó của ông chủ cũng rất khó hiểu, nếu đã là tình nhân bao dưỡng, vì cái gì không để cho cậu được nổi tiếng hoàn toàn, chỉ có thể bảo trì ở nhị tuyến. Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn là cảm thấy người có tiền chung quy tâm tư hoặc nhiều hoặc ít vẫn có sự cổ quái.

Lâm Mặc công việc ít đi, thời gian ở nhà càng ngày càng nhiều hơn. Mỗi ngày trở về nhà mở cửa ra đều có thể thấy được tiểu sủng vật, đối với việc này, kim chủ đại nhân biểu lộ rất vừa lòng.

Căn hộ từng lạnh như băng càng ngày càng có hương vị của gia đình, ăn xong cơm tối, Sở Diễm liền ôm Lâm Mặc xem TV, chơi game, buổi tối lại làm loại vận động giường rất có ích cho giấc ngủ, có khi không thêm đi làm, chỉ ôm nhau mà ngủ. Buổi sáng Lâm Mặc rất lại giường, thời điểm bình thường không phải đi làm đều không bao giờ tỉnh dậy từ sớm. Kim chủ đại nhân khi tới công ty, tiểu sủng vật vẫn còn ôm chăn ngủ phù phù. Sở Diễm đem cậu hôn tới bất tỉnh, tiểu sủng vật đang mơ mơ màng màng ngủ liền biết kim chủ đại nhân đây là muốn rời đi, xoa xoa đôi mắt, hôn hôn lên cái chóp mũi cao ráo của hắn, hàm hàm hồ hồ nói tạm biệt, sau đó lại trở mình tiếp tục ngủ.

Mỗi ngày cuối tuần, Sở Diễm cũng sẽ không cùng một đám hồ bằng cầu hữu ra ngoài tìm hoan mua vui nữa, ôm tiểu sủng vật ngủ tới tận khi mặt trời lên cao. Thời gian buổi chiều đều tiêu hao trong thư phòng, khi Sở Diễm xử lý công vụ, Lâm Mặc sẽ ở ngồi ở trên sofa đọc sách hoặc xem kịch bản, im lặng, trừ bỏ tiếng lật trang sách ra thì sẽ không phát ra tiếng động nào khác. Chờ tới khi kim chủ đại nhân rảnh rỗi rồi, liền bồi tiểu sủng vật đối diễn, hoặc là cùng nhau xem lại phim điện ảnh mà Lâm Mặc từng diễn.

Cùng với những tình nhân khác bất đồng, Sở Diễm chưa từng cố ý cấp cho Lâm Mặc cái gì, mà Lâm Mặc cũng chưa bao giờ yêu cầu qua cái gì. Sở Diễm cảm thấy, nuôi Lâm Mặc tựa như nuôi một con mèo, mỗi ngày chỉ cần đúng giờ tới ụ no, ngẫu nhiên lại vuốt ve lông, tiểu sủng vật sẽ thực thỏa mãn. Hơn nữa tiểu sủng vật này còn có thể cấp cho mình nấu cơm làm ấm giường.

Lâm Mặc đối với đồ ăn đều có một sự nhiệt tình vượt qua thường nhân, ban đầu Lâm Mặc cũng không biểu hiện ra ngoài, Sở Diễm dứt cho cái gì, cậu liền ăn cái đó. Lâu ngày, Lâm Mặc lá gan cũng lớn hơn, thường thường lén lén lút lút ôm Ipad chạy tới trước mặt của kim chủ, chỉ vào một nhà hàng nào đó, cùng Sở Diễm nói, nghe nói nhà hàng này có món đầu sư tử tử cùng với cá giấm Tây Hồ rất rất ngon, chúng ta tối nay đi ăn thử một chút đi. Đôi mắt xinh đẹp trong suốt kia mở to, bên trong tràn ngập là chờ mong, khiến cho Sở Diễm không khỏi sững sờ, chữ ‘Được’ cơ hồ là tự động thốt ra.

Kim chủ đại nhân sau khi biết được Lâm Mặc biết nấu ăn, liền thường xuyên ăn món ăn do tiểu sủng vật làm. Vốn Lâm Mặc chỉ biết làm vài món ăn đơn giản, trình độ cũng thường thường, tận lực cam đoan sẽ không xuất hiện mùi gì quái lạ. Kết quả kim chủ đại nhân mở miệng ra là đòi tôm lột vỏ xào, gà nấu rượu,... toàn những món có độ khó cao gì đó, Lâm Mặc đành phải đi mua một đồng lớn thực đơn về để nghiên cứu, vừa đọc vừa cảm giận Sở Diễm sao không có chọn cá cà tương, cho dù có chọn thì mình cũng sẽ không làm.

Lâm Mặc làm một diễn viên, nhưng lại không có một chút tự giác của diễn viên, cực kỳ thích chạy tới siêu thị, mỗi lần sẽ mua về một đồng lớn đồ ăn. Sở Diễm cảm thấy rất thú vị, ngẫu nhiên sẽ đi cùng với cậu, liền nhìn tiểu sủng vật bịt khẩu trang không ngừng đem một đồng lớn đồ ăn nhét vào trong xe đẩy, một bên cười khanh khách giới thiệu với hắn. Hắn nói trứng chim làm sao ăn được, trở về sẽ nấu cho anh nếm thử một chút; cái kia cái kia, cái kia là vị bột cay hương vị rất ngon nha, ai nha, buổi tối chúng ta ăn lẩu cay đi, đã lâu quá rồi không được ăn; à, Black Forest Cake của nhà này ăn rất ngon nha, thỉnh thoảng tôi sẽ làm nha, đáng tiếc anh không thích ăn đồ ngọt...

Sở Diễm lẳng lặng theo sát phía sau của cậu phụ giúp việc đẩy xe, nghe cậu lú lú ríu ríu không ngừng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười sùng nịnh mà ngay cả bản thân cũng không hề phát hiện được ra. Cầm sắt tại ngự, mặc bất tỉnh hảo, khi đó bọn họ thực giống như một đôi... vợ chồng.

* cầm sắt tại ngự, mặc bất tỉnh hảo: đôi ta cầm sắt hiệp hòa; đời ta thắm thiết, tình ta êm đềm

Đúng vậy, vợ chồng, Sở Diễm tự bản thân còn chưa ý thức được, nhưng mà đám hồ bằng cầu hữu của hắn lại phát giác được ra. Gần nhất ở những nơi vui chơi không còn thấy được thân ảnh của Thái tử gia hắc đạo, mấy ông chủ lớn còn tưởng rằng bản thân đã đắc tội với vị Diễm vương này, đều bóng gió hỏi thăm. Cho dù có đi xã giao, Sở Diễm trước hết cũng sẽ gọi điện về cho Lâm Mặc, giống như một người chồng về muộn gọi điện báo cáo lịch trình cho vợ mình. Lâu ngày, có người chọc ghẹo, có phải hay không đã có đại tẩu, gần đây ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy, cũng không đi tìm tiểu tình nhân bao dưỡng, mỗi ngày đều đúng hạn về nhà, có thể nói là một ông chồng mẫu mực.

Cho tới lúc đó, Sở Diễm mới phát hiện ra có một số việc đã vượt qua khỏi tầm tay của mình. Chỉ là một tiểu sủng vật, một tình nhân, bản thân cũng đã quá để bụng. Ở trong mắt của Sở Diễm, hắn chưa bao giờ

để ý tới tình yêu, chỉ khác nhau là có súng hay không súng mà thôi.

Ý thức được vấn đề này, kim chủ đại nhân bắt đầu cùng tiểu sủng vật bất hóa. Mỹ nhân tuổi trẻ xinh đẹp nhiều tới như vậy, so với Lâm Mặc còn tươi trẻ hơn, tân hoan của Sở Diễm bắt đầu một người lại thay một người, người cũ được hần bao dưỡng đã không biết bị quăng tới góc nào. Trong một tuần đầu, Lâm Mặc còn cẩn thận gọi điện tới, hỏi hần có phải hay không bề bộn nhiều việc, đã một tuần rồi chưa trở về nhà.

“Nhà? Lâm Mặc, đối với em, một căn hộ tùy tiện cũng có thể trở thành nhà được sao? Nói như vậy, nhà của tôi hần là ở thành Tây, chứ không phải là một căn hộ tùy tiện nào đó.” Lâm Mặc cảm điện thoại sững sốt nửa ngày, mới nhớ tới chủ trách của Sở Diễm nằm ở khu biệt thự vùng Tây Sơn.

“VẬY... Sở Diễm, anh tới nay quay về... à, không phải, tới nay anh có tới chỗ tôi không?”

“Tôi cho tới bây giờ chưa từng bị tình nhân nào quẫn rộng như thế, tôi đi chỗ nào chẳng lẽ còn phải báo cáo với cậu hay sao? Làm tốt bổn phận của bản thân mình là được rồi.” Sở Diễm xối xả mắng cho Lâm Mặc một trận, sau đó nóng nảy cúp điện thoại. Lâm Mặc nghe xong, từ sau đó cũng không bao giờ chủ động gọi điện tới cho kim chủ nhà mình nữa.

Đoạn thời gian sau đó Sở Diễm chơi tới điên rồi, mỗi một nơi vui chơi ở trong thủ đô hàng đêm đều có thể thấy được thân ảnh của Thái tử gia hắc đạo. Sở Diễm nguyên ý tìm chuyện vui, tự nhiên sẽ có một đám người đi theo làm tùy tùng để hầu hạ, mỗi một ngày tìm những cách khác nhau để dỗ hần vui vẻ. Tuy rằng không ai nói, nhưng mà mọi người trong vòng luẩn quẩn đều biết, Thái tử gia đột ngột đổi tính, phân nữa là có quan hệ cùng với tiểu tình nhân mà hần luôn cất giữ.

Sở Diễm tự nhân không phải là người lưu luyến người cũ, điên một trận rồi, liền đem Lâm Mặc ném tới sau đầu. Ngẫu nhiên có lúc nhớ tới liền quay lại tìm cậu một lần, Lâm Mặc thái độ cũng càng ngày càng trở nên câu nệ, sẽ không lại ôm hần để làm nũng, cũng sẽ không như trước kia lú lú nói mãi không ngừng, tươi cười trên mặt khách khí xen lẫn xa cách, cực kỳ giống với một tình nhân xứng chức, xưng hô đối với hần cũng không biết từ lúc nào đã đổi thành ‘Sở tổng’.

Sở Diễm cảm thấy không thú vị, tình cảm khó phân rõ trong lòng cũng dần dần trở nên phai nhạt đi. Lâm Thành tồn tại trở nên vô cùng yếu ớt, ăn thì vô vị, lại luyến tiếc cứ như vậy vứt bỏ, đành phải bao dưỡng một cách lúng ta lúng túng.

Cho tới hơn một tháng trước, trợ lý của hần ngầm nhắc nhở với tổng tài nhà mình, tình nhân gần đây nuôi quá nhiều, để cho cậu ta phụ trách cho chút ăn không tiêu. Sở Diễm vung tay lên, bảo trợ lý ném đi một đám cho mình, trong đó liền có Lâm Mặc.

Không nghĩ tới tạo hóa trên người, tiểu sủng vật mấy tháng không gặp được mặt tới một lần, ở sau một tháng ngắn ngủi chia tay liền gặp mặt hai lần.

Ngày đó vừa khi hần không bận, mang theo tân hoan tới quán café để ngồi, không nghĩ tới vừa mới vào cửa tầm mắt liền thấy được Lâm Mặc. Lúc đó, tiểu sủng vật mặc một chiếc áo dệt màu xám nhạt, cuộn mình trên ghế sofa mềm mại, biếng nhác trên người còn chưa rút đi, hai tay cầm một quyển kịch bản, ngẩng ngốc nhìn bản thân, trong đôi mắt xinh đẹp tràn ngập ngạc nhiên.

Trong nháy mắt, Sở Diễm giống như trở về vài năm trước, thư phòng cuối tuần, khi đó Lâm Mặc liền thích mặc áo dệt thùng thình của kim chủ, cuộn người trong sofa để đọc kịch bản. Sở Diễm sẽ đi tới trước mặt của cậu để rút lấy đi kịch bản, sau đó tiểu sủng vật sẽ ngậy ngốc ngẩng đầu lên, trên mặt mờ mịt nhìn bản thân. Bởi vì áo dệt trên người lớn hơn một số, cho nên tiểu sủng vật xuẩn manh chỉ cần nâng tay lên muốn cướp lại kịch bản, sẽ lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng với bả vai trắng nõn, bên trên thường thường sẽ còn in lại dấu hôn xanh xanh tím tím, tuyên cáo sự ‘hung ác’ của bản thân vào tối hôm qua.

Năm tháng tĩnh lặng, cuộc sống an ổn, rồi đi Lâm Mặc, bản thân tựa hồ vẫn còn chưa cảm nhận được...

~~~~~

~* đầu tư tử: na ná món thịt viên sốt cà chua bên mình

* cá giấm Tây Hồ:

* tôm vọt vỏ xào:

- * gà ướp rượu:
- * cá cà tương:
- * lẩu cay:
- * Black Forest Cake:

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lâm Mặc thời điểm buổi sáng ngày hôm sau tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, sưng sốt ngứa ngốc cả nửa ngày, mới nhớ ra được chuyện tình tối hôm qua. Vội vội vàng vàng đứng dậy tìm kiếm di động để nhìn thời gian, quần áo tối qua của cậu đều đã thoát bên trong phòng bao của quán bar, tự nhiên hiện tại là không tìm thấy.

Nghiêng nghiêng đầu, tiểu sủng vật liền nhìn thấy đầu sở đang tựa vào đầu giường ôm laptop để xử lý công vụ, về mặt nhân nhả nhìn mình chăm chăm. Bất chấp những cái khác, cậu trực tiếp hỏi: “Hiện tại mấy giờ rồi?”

“Mười giờ.”

Lâm Mặc kêu thảm một tiếng, cậu sáng nay còn có một phần diễn phải quay, 7 giờ sáng là phải có mặt tại trường quay phim, hiện tại chỉ sợ là đã quá muộn.

Lâm Mặc quay tới quay lui vội vàng tìm quần áo. Nhưng mà cậu tối hôm qua toàn thân bị ôm tới gian phòng cách vách, hoan ái đi qua, kim chủ đại nhân cũng không có nhân rồi để đi tìm quần áo cho cậu. Cho nên hiện tại động tác mạnh một chút, chắn đang che phủ trên người liền chảy xuống dưới, bại lộ ra thân thể thon dài tràn ngập dấu vết hoan ái. Sở Diễm vừa nhìn thấy, cổ họng lại kéo căng.

Nâng tay lên đè lại tiểu sủng vật, Sở Diễm thanh âm ám ách vang lên bên tai, “Tôi đã nhờ người xin nghỉ cho em một ngày, em nếu không muốn tiếp tục tới một lần nữa, liền thành thật nằm xuống.”

Lâm Mặc nghe thấy vậy, không dám phản kháng, ngoan ngoãn quay trở về trong chăn. Kim chủ đại nhân đem laptop đặt qua một bên, vươn tay ra mang cả chăn lẫn người ôm vào trong lòng ngực, hỏi cậu có muốn hay không ngủ tiếp một lát.

Lâm Mặc lắc đầu, tư thế mờ ám như thế này làm sao cậu còn có thể ngủ được, đành phải cứng còng người không dám nhúc nhích.

Sở Diễm để cho thuộc hạ mang tới bữa sáng cùng hai bộ quần áo sạch sẽ, thúc giục tiểu sủng vật từng ngụm từng ngụm ăn hết bát cháo hoa, sau đó mới chịu thả người đi tắm rửa.

Rửa đi cảm giác dính dấp trên người, Lâm Mặc cảm thấy bản thân lúc này mới chân chính sống lại. Nhìn thấy bản thân trong gương, Lâm Mặc chỉ cảm thấy mấy ngày nay vẫn nên tránh ở nhà, đừng ra khỏi cửa gặp người khác làm gì. Môi dưới bị chính mình cắn rách, sau đó lại bị Sở Diễm gặm cắn, lúc này đã sưng lên; ở chỗ cổ bị kim chủ đại nhân để lại hai, ba dấu hôn, quần áo thấp cổ cần bản là không che giấu được; trên người càng thảm hại hơn, xanh xanh tím tím một mảnh, nhất là ở chỗ thắt lưng có không ít dấu vết xanh tím, đau tới mức khiến cho Lâm Mặc nhe răng nhếch miệng.

Mới ra khỏi phòng tắm, kim chủ đại nhân thể nhưng lại lấy ra một tấm thẻ, “Cầm, mật mã là sáu số 0.”

Này là sao? Tiền thanh toán sau khi hai bên làm xong? Bản thân ở trong mắt của Sở Diễm sợ rằng cũng chỉ là một MB đi. Liếc liếc sắc mặt của kim chủ, Lâm Mặc vẫn quyết định tiếp nhận, đồng thời tự an ủi bản thân, đây chính là phí chia tay trả trễ, có tiền này rồi, bản thân có thể đi du lịch Châu Âu một chuyến. Nếu có thể có nhiều hơn một chút, có lẽ sẽ mua được một căn hộ ở bên cạnh công ty. Ai, kim chủ nếu ký chi phiếu là tốt rồi, đưa thẻ như vậy hiện tại cũng không nhìn ra được bên trong có bao nhiêu tiền.

Nhưng mà vừa tiếp nhận thẻ xong, Lâm Mặc liền choáng váng, đây là thẻ tín dụng a.

Bình thường khi chia tay, cho dù không cho chi phiếu cùng cũng sẽ cấp thẻ đi? Trong thẻ có một số lượng tiền nhất định, dùng xong sẽ không có nữa. Nhưng thẻ tín dụng thì không như vậy, chỉ cần không vượt quá số lượng tiền tích trữ tại bên trong, thì có thể sử dụng vô hạn. Đương nhiên cũng không bài trừ hình huống kim chủ sau khi ném cho cậu tấm thẻ này xong liền sẽ không quản tới nữa. Tuy nhiên nếu thẻ tín dụng nợ phí không chịu trả, sẽ ảnh hưởng tới danh dự cá nhân cùng rất nhiều yếu tố khác. Nếu số lượng tiền nợ quá lớn, còn có thể bị nhận lệnh gọi của Tòa án.

Tóm lại một câu, thời điểm bao dưỡng tình nhân thì cấp thẻ tín dụng, thời điểm chia tay thì cấp thẻ. Thời điểm từng đi theo Sở Diễm, kim chủ cũng đã từng đưa cho cậu một tấm thẻ tín dụng, nhưng mà khi chia tay rời đi, Lâm Mặc cũng không thể không biết xấu hổ mà mang theo.

“Sở tổng, thẻ này...”

“Như thế nào? Ngại ít?”

“Không không không, Sở tổng, thẻ này không thích hợp, tôi không thể nhận.”

Sở Diễm cau mày từ trong áo khoác lấy ra bóp tiền, ném cho Lâm Mặc, “VẬY em tự mình mở ra tìm một tấm thẻ mà bản thân thích đi.”

Lâm Mặc: “...”

Bên trong bóp tiền là những tấm thẻ hợp kim sáng chói, Lâm Mặc nhìn lướt qua, trên cơ bản đều là những tấm thẻ cấp VIP cấp kim cương cấp hoàng kim, còn có vài thẻ hội viên của những quán bar cao cấp, lấy tấm thẻ nào cũng không thích hợp. Lúc này Lâm Mặc phi thường muốn rút ra từ trong bóp hai tờ tiền đỏ, nói với Sở Diễm rằng một đêm của mình có giá trị từng ấy tiền. Đương nhiên, nếu cậu làm như vậy, kim chủ đại nhân nhất định sẽ nổi bão.

Lâm Mặc ngượng ngùng đem bóp tiền đóng lại, trả về, cười làm lành nói: “Tấm này là được rồi, cảm ơn Sở tổng.”

Sở Diễm không tiếp nhận, dứt khoát cầm lấy áo khoác đi ra ngoài, “Theo kịp.”

“Đi nơi nào?” Lâm Mặc ngây ngốc hỏi.

“Về nhà.”

Lâm Mặc còn muốn nói gì đó, Sở Diễm lại đảo mắt qua một cái, tiểu sủng vật lập tức không dám lên tiếng, ôm bóp tiền đi theo phía sau kim chủ.

Vốn Lâm Mặc tưởng rằng kim chủ đại nhân lương tâm bộc phát muốn chở mình về nhà, lên tới xe rồi còn phi thường nhiệt tình nói ra địa chỉ, kết quả là Sở Diễm căn bản không thèm chú ý tới. Chờ tới khi tiểu sủng vật phát hiện ra không đúng, đã sắp tới thành Tây.

Lâm Mặc lúc này mới biết, cái gọi là về nhà, hóa ra là quay về nhà của kim chủ.

Xe dừng lại trước cổng một căn biệt thự, Lâm Mặc lần đầu tiên tới khu dân cư cao cấp như vậy, đánh giá xung quanh, trong lòng thầm cảm thán, kẻ có tiền thực sự là xa xỉ.

Sở Diễm túm lấy tiểu sủng vật đang không ngừng quan sát xung quanh đi vào trong nhà, vỗ vỗ lên trên sofa ở phòng khách, ý bảo tiểu sủng vật nằm sắp lên trên, sau đó bảo: “Đem quần áo cởi ra.”

Lâm Mặc lập tức trở nên khấn trương. Kim chủ đại nhân sẽ không phải là còn chưa làm tận hứng, hiện tại lại tính toán muốn làm thêm một hồi nữa đi?

Ý niệm này vừa nảy sinh trong đầu, cậu lại nhìn thấy trên tay của Sở Diễm cầm thuốc mỡ tiêu sưng. Cái này so với suy nghĩ ban nãy còn khiến cho Lâm Mặc cảm thấy khủng bố hơn có được hay không? Kim chủ đại nhân đối tính sao? Thế nhưng lại quan tâm tới sống chết của mình!

Sở Diễm hiển nhiên không có chú ý tới tiểu sủng vật đang oán thầm, ngón trở dính thuốc mỡ, nhẹ nhàng ở trên đôi môi sưng đỏ kia của cậu bôi loạn. Ngón tay thô to vuốt ve cánh hoa mềm mại, khiến cho Lâm Mặc có chút không được tự nhiên. Muốn tự mình tiếp nhận thuốc mỡ, lại bị bàn tay của kim chủ ngăn cản.

Bôi xong ở dưới, kim chủ đại nhân tiếp tục bôi loạn trên những dấu hôn, sau đó là xương quai xanh, trước ngực, bụng, sau thắt lưng, cuối cùng Sở Diễm nhú mày nhìn chiếc quần vương bận, nói: “Cởi.”

“Không... không cần.” Lâm Mặc túm lấy quần bò, khóc không ra nước mắt.

“Phía sau của em không tốt.”

“Không không, không cần, không có chuyện gì, thực sự.”

Sở Diễm không tiếp tục kiên trì, buông thuốc mỡ xuống, tìm một chiếc áo dệt của bản thân đưa cho tiểu sủng vật. Vừa lòng đem Lâm Mặc ôm tới trong thư phòng, đặt ở trên một góc của sofa, lại hỏi cậu: “Mang theo kịch bản không?”

“Không... không có.” Từ sau khi đi ra khỏi Mộ Sắc, ngay cả quần áo của bản thân cũng không mang theo, huống chi là kịch bản.

Sở Diễm tùy ý từ trên giá sách rút ra một quyển sách, ném cho tiểu sủng vật, tự mình ngồi xuống trước máy tính để xử lý sự vụ của công ty.

Lâm Mặc nhìn nhìn bìa sách — một quyển nguyên lý kinh tế chính trị thuế má gì đó, sao lại là cái quyển sách này, còn không bằng đưa cho tôi một quyển sách nói về nguyên lý tư bản! Lật a lật, chữ thì tôi đều biết, nhưng mà hợp lại thì tôi không hiểu được nó đang muốn nói cái gì.

Miễn cưỡng đọc vài tờ, một câu cũng không hiểu, Lâm Mặc rốt cuộc không chống đỡ nổi, ngủ. Sở Diễm liếc mắt nhìn thấy tiểu sủng vật trên ghế sofa đã ngủ say, tâm tình càng thêm tốt, ngay cả trong mắt cũng hiện lên vài ý cười. Vài vị quản lý đang ngồi trước màn hình máy tính để hướng Tổng tài đại nhân báo cáo công tác hai mặt nhìn nhau, dùng ánh mắt trao đổi:

— Biểu tình của Sở tổng thực khủng bố!

— Mẹ nó, mẹ nó, Sở tổng hôm nay nhất định không bình thường.

— Các người nói xem Sở tổng đang nhìn cái gì vậy?

— Về mặt này, sẽ không phải là Sở tổng nuôi sủng vật gì đi? Thời điểm vợ tôi nhìn con mèo nhà tôi, chính là vẻ mặt như vậy.

Tuy rằng câu cú rất phức tạp, ánh mắt cho dù có rút gân cũng không thể biểu đạt được ra, nhưng không thể không nói, vị quản lý nào đó, anh tìm ra chân tướng.

Lâm Mặc thời điểm vừa mới tỉnh lại, đã là lúc chạng vạng, ánh trời chiều từ bên ngoài cửa sổ hắt vào bên trong, chiếu lên trên khuôn mặt, khiến cho cậu không khỏi hoảng hốt trong phút chốc. Giật mình nhớ lại ba năm trước đây, mơ mơ màng màng gọi một tiếng ‘Sở Diễm’, hướng kim chủ đại nhân đã xử lý xong công việc vươn ra hai tay. Sở Diễm cũng không giống như ba năm trước, đi tới ôm lấy cậu, chỉ thản nhiên hỏi: “Tỉnh?”

Lâm Mặc tỉnh táo lại, vội vàng thu hồi hai tay, nội tâm đối với hành vi làm nũng kia của mình phỉ nhổ một vạn lần. Bản thân đã bị chán ghét vứt bỏ rồi, Lâm Mặc uyển chuyển đưa ra yêu cầu muốn trở về nhà, kim chủ đại nhân tùy tay lấy áo khoác đem tiểu sủng vật bọc lại, nói: “Tôi đưa em về.”

Dọc đường đi, hai người đều không mở miệng nói chuyện. Sở Diễm vốn không phải là người nói nhiều; Lâm Mặc lại không đoán được chính xác tâm tư của kim chủ, không dám tùy tiện mở miệng; trong xe không khí dị thường nặng nề.

Xe dừng lại dưới tầng nhà Lâm Mặc, Lâm Mặc nói một tiếng cảm ơn, vươn tay đẩy cửa xe ra. Không mở được, lại đẩy, vẫn là không mở được. Tiểu sủng vật thật cẩn thận quay đầu nhìn kim chủ, kim chủ đại nhân mặt không thay đổi nghiêng đầu nhìn lại, đối diện thật lâu, sau đó, Lâm Mặc thật cẩn thận khách khí nói: “Sở tổng có muốn lên ngồi một lúc không?”

Kim chủ đại nhân ‘ừm’ một tiếng, mở khóa xe, dứt khoát đi xuống. Lâm Mặc rơi lệ đầy mặt, kim chủ đại nhân ngài hôm nay có phải hay không uống nhầm thuốc!

Lâm Mặc thuê một căn hộ hai phòng hai sảnh, thích hợp cho một người ở. Tuy rằng đã từng bị người bao dưỡng qua, nhưng mà chung quy Lâm Mặc vẫn là một nam nhân, đối với loại việc nội trợ gì đó không có nhiệt tình cho lắm. Trong nhà không tính là bữa bãi, nhưng cũng không tới mức để gọi là sạch sẽ. Sở Diễm vừa vào nhà liền thấy được trên sofa có vài bộ quần áo của tiểu sủng vật, bàn trà bị các loại đồ ăn vặt cùng kịch bản che phủ.

Lâm Mặc lưu loát đem toàn bộ những thứ này gom lại, ném vào trong phòng ngủ, trở lại hỏi kim chủ đại nhân: “Sở tổng uống chút gì không?”

“Tùy tiện.”

Lâm Mặc cũng thực sự tùy tiện, từ trong tủ lạnh lấy ra hai lon Sprite lạnh, đem một lon đặt tới trước mặt của kim chủ đại nhân, ý bảo chỉ có thứ này.

Sở Diễm cũng không chú ý, cầm lên liền uống. Hai người cứ như vậy yên lặng giải quyết xong hai lon Sprite.

Trong khoảng thời gian này, hai người nhìn nhau không nói gì. Lâm Mặc cùng kim chủ đối diện thật lâu, phát hiện ra không chỉ hôm nay kim chủ uống sai thuốc, mà cái bụng của bản thân hiện tại cũng đã bắt đầu kháng nghị. Từ lúc sáng tới giờ, Lâm Mặc cũng chỉ nuốt xuống một bát cháo hoa, hiện tại bụng rỗng tuếch lại uống hết một lon Sprite, cảm giác dạ dày không được tốt cho lắm.

Nhớ tới kim chủ đại nhân cả ngày hôm nay tựa hồ cũng chưa có ăn gì, Lâm Mặc đành phải hỏi: “Sở tổng muốn ăn cái gì? Tôi gọi bên ngoài mang tới.”

“Không cần phiền toái, tùy tiện làm vài món là được.” Sở Diễm hướng sofa dựa vào, tùy tay cầm lên lon Sprite rỗng, ném vào trong thùng rác.

Kỳ thực tùy tiện làm cái gì đó so với mua ở bên ngoài về còn phiền phức hơn có được hay không?! Lâm Mặc rơi lệ đầy mặt.

Lâm Mặc là một người chưa bao giờ bạc đãi bản thân, hơn nữa đi theo Sở Diễm ba năm, đã luyện được một thân nấu ăn ngon. Mở tủ lạnh ra, tìm được nửa con gà, hai con cá, còn có một ít xương cùng thịt dê. Nhưng mà Lâm Mặc một chút dự vọng muốn xử lý đồng nguyên liệu nấu ăn này cũng không có, vì thế cậu làm bộ như không phát hiện ra, yên lặng đem một đồng thịt nhét vào trong tủ đông lạnh, vươn tay ra cầm lấy mì sợi.

Khi tiểu sủng vật bùng ra hai bát mì sợi nóng hằm hập, mặt không chút đổi sắc nói dối: “Trong nhà không có gì để ăn, Sở tổng không cần ghét bỏ.”

Không thể không nói, mì sợi quả nhiên là kết tinh trí tuệ của nhân dân lao động Trung Quốc thời cổ đại, không chỉ dễ làm mà còn rất ngon, hơn nữa bên trên còn đặt một quả trứng trần, lòng đỏ trứng vàng óng nhìn vô cùng mê người. Lâm Mặc đói tới hoa mắt, cũng không ngẩng lên nhìn kim chủ, ôm bát mì của mình không ngừng hút ăn. Đang ăn tới một nửa lại nghĩ đến cái gì đó, cậu ngẩng đầu lên chỉ chỉ vào phương hướng phòng ngủ, nói với kim chủ đại nhân, ăn không đủ no thì có thể lấy đồ ăn vặt của mình.

Một bữa ăn thập phần thỏa mãn kết thúc, Lâm Mặc thu dọn bát đĩa xong nhanh chóng trở lại phòng khách, phát hiện ra Sở Diễm hoàn toàn không có ý tứ muốn rời đi, hơn nữa còn phi thường thuần thục mở ra TV. Lâm Mặc bất đắc dĩ, đành phải đem đồ ăn vặt từ trong phòng ngủ ôm ra, vừa ăn vừa bồi kim chủ đại nhân xem TV.

Trong TV chiếu bộ phim điện ảnh Hollywood đang rất nổi, Lâm Mặc vốn còn ôm thái độ bồi kim chủ cùng xem, cuối cùng tự bản thân mình lại mê mẩn, ngay cả khi bị kim chủ đại nhân ôm vào trong lồng ngực cũng không hề phát giác ra.

Cầm của Sở Diễm cọ cọ lên trên cái đầu mềm mại như lông mèo của tiểu sủng vật, kéo ra gói khoai tây chiên mà tiểu sủng vật đang ôm chặt trong lòng, cầm từng miếng một đưa tới bên miệng của Lâm Mặc. Nhìn Lâm Mặc mê mẩn còn chưa có phát hiện ra bàn tay dứt khoai tây chiên đã được đổi chủ, há mồm tiếp nhận, cuối cùng còn vô ý thức liếm liếm ngón tay cầm khoai tây chiên của mình.

Kim chủ đại nhân lấy tư thế như vậy dứt hết gói khoai tây chiên, phim điện ảnh cũng sắp tới hồi kết. Nhìn thấy tiểu sủng vật rốt cuộc cũng thu hồi được lại tinh thần, chân tay vụng về từ trong lồng ngực của mình

chui ra, hân tâm tình rất tốt. Không đợi Lâm Mặc hạ lệnh trục khách, bản thân trước hết cáo từ rồi đi.

Đóng cửa lại, Lâm Mặc dựa vào ván cửa, ở một địa phương mà Sở Diễm không nhìn thấy, khóc không thành tiếng.

~~~~~

~* Sprite:

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày hôm sau Lâm Mặc từ sớm đã tới nơi quay phim, cũng may tiến độ quay phim nhanh, cũng không có ai để ý tới chuyện cậu bỏ bê công việc một ngày, chỉ có ánh mắt của đạo diễn thì có chút cổ quái. Người hôm qua gọi điện cho ông ta là thuộc hạ của Sở Diễm, liên hệ tới dấu hôn trên cổ của Lâm Mặc, người sáng suốt đều có thể đoán ra được là chuyện gì đã xảy ra.

Lâm Mặc biết đạo diễn bị bất ngờ về mối quan hệ giữa mình cùng Sở Diễm. Chuyện Lâm Mặc bị người ta bao dưỡng ở trong vòng luẩn quẩn này cũng không phải bí mật gì, chỉ là đạo diễn không ngờ tới kim chủ của cậu lại là Sở Diễm, bởi vì thời điểm một năm trước khi cậu cùng đạo diễn hợp tác, trong tổ phim cũng

có tiểu tình nhân của Sở Diễm. Lúc đó tân hoan được Sở Diễm vô cùng sủng ái, thường thường tới tổ phim để tham ban. Dám đem hai tình nhân vào chung một tổ phim, cũng chỉ có một mình Sở Diễm.

Người hóa trang cũng là kẻ đã gặp qua sóng to gió lớn. bởi vậy đối với dấu vết trên cổ của Lâm Mặc cũng không quá giật mình, chỉ là than thở đối phương xuống tay quá ngoan độc, nhiều dấu vết như vậy phải đắp lên bao nhiêu phần mới che hết được.

Vẫn không nhìn thấy Nhâm Thiệu Hành, Lâm Mặc sau khi nghe ngóng mới biết được, Nhâm gia nhị thiếu hai ngày nay đều không tới, nói là trong nhà có việc gì đó, phải vài ngày nữa mới quay trở lại.

Khi quay phim, Lâm Mặc cố gắng nhớ lại động tác cùng vẻ mặt của Sở Diễm, khí chất vốn ôn hòa bởi vì cậu cố ý bắt chước cho nên cũng liền thay đổi, khiến cho đạo diễn rất vừa lòng. Chỉ có Lâm Mặc tự mình biết, lúc này cậu diễn xuất, không bằng một phần mười Sở Diễm đêm hôm đó.

Khởi động máy đã hai tháng, tiến độ quay phim cơ hồ là đã hoàn thành, chỉ còn vài đoạn diễn khó khăn cuối cùng. Lâm Mặc nhìn kịch bản trong tay, mặt không chút thay đổi hỏi đạo diễn: “Đạo diễn, tôi không nhớ là trong kịch bản ban đầu có đoạn diễn này.”

Đạo diễn ho khan một tiếng, nghĩa lớn không chùn đáp: “Đều là do biên kịch sửa, tôi cũng không rõ ràng lắm, cậu đi hỏi biên kịch đi.”

Biên kịch vẽ mặt chính trực, tỏ vẻ như thế nào không có, đoạn diễn này vẫn luôn nằm ở đấy, nhất định là vậy!

Lâm Mặc khóc không ra nước mắt, đây là một phần diễn đặc biệt có cảnh giường chiếu, nam thứ cùng nữ chủ lên giường!

Bộ phim điện ảnh này cũng có nữ chủ, tuy rằng tồn tại rất yếu ớt, nhưng mà quả thực là nữ diễn viên được phân vai nhiều nhất, cũng chính là nữ chủ. Nữ chủ là bạn gái trước của nam chủ Bạch Chuẩn, vốn cảnh diễn giường chiếu này là do Nhâm Thiệu Hành diễn, nhưng mà bên trên phân phó xuống, không thể để cho Nhâm gia nhị thiếu quay cái loại cảnh diễn không có chừng mực như vậy.

Cảnh diễn giường chiếu này là một cảnh diễn quan trọng trong bộ phim điện ảnh, bất luận cuối cùng cắt xén xén bao nhiêu đi chăng nữa, nhưng mà thời điểm hậu kỳ hoàn thành vẫn phải giữ lại. Nếu diễn viên chính đã không thể quay, vậy thì chuyển qua cho nam thứ.

Nam thứ hoài nghi thân phận của nam chủ, điều tra nam chủ, tra được ra bạn gái trước của đối phương, vì để moi được thông tin từ trong miệng của nữ chủ, nam thứ liền cố ý tiếp cận nữ chủ, cuối cùng liền kéo được đối phương lên giường. Nam thứ ở trên giường dùng ngữ khí tà mị cuồng bá để vòng vèo hỏi ra được thân phận của nam chủ, nữ chủ trong tình mê ý say, nói lung tung ra không ít tin tức.

Người diễn nữ chủ là một người mới, trường hợp này thập phần ngượng ngùng, ban đầu chỉ quay cảnh hôn môi thôi cũng đã không ít lần NG. Đạo diễn vốn định để cho Lâm Mặc dẫn dắt nữ chủ nhập vai diễn, kết quả Lâm Mặc vẽ mặt vô tội, dùng ngữ khí thành khẩn nói cho đạo diễn biết, tôi cũng chưa từng bao giờ quay qua cảnh hôn.

Đạo diễn trợn mắt há hốc mồm, xuất đạo đã năm năm, vậy mà một cảnh hôn cũng chưa từng diễn qua?

Lâm Mặc gật gật đầu, nghĩ nghĩ, lại bổ sung nói, từng có một lần, nhưng mà chỉ giả bộ.

Đạo diễn bất đắc dĩ, vậy thì chung quy cậu cũng phải từng hôn môi qua đi! Liên cứ hôn như bình thường là được.

Lâm Mặc xấu hổ, hôn môi thì cậu đã từng hôn qua, nhưng mà dựa theo tính tình của Sở Diễm, hôn môi đều phải hôn lưỡi, ngay cả một nụ hôn thuần khiết cũng không có! Hiện tại bản thân mình là tiền bối, chung quy cũng không thể đi hôn lưỡi tiểu cô nương nhà người ta đi? Đó hoàn toàn là đùa giỡn lưu manh!

Lâm Mặc đành phải cố gắng học tập bộ dáng của các diễn viên bên trong phim truyền hình, môi cùng môi dán lại, hôn thật cẩn thận. Đạo diễn nổi giận, cậu làm Thiếu chủ hắc đạo, sao lại hôn môi như học sinh tiểu học thế, như thế này thì còn quay cái gì?

Tới tới lui lui vài lần, nữ chủ xấu hổ vô cùng, nhìn thấy đạo diễn sắp bùng nổ, Lâm Mặc đành phải buông tâm, hồi tưởng lại động tác của Sở Diễm. Ngâm lấy cánh hoa của nữ chủ, làm bộ dáng cần xé nát vào, đầu lưỡi quy củ đảo bên trong miệng, không dám tiến thêm.

Đạo diễn lúc này mới chịu vừa lòng, màn diễn hôn môi cuối cùng cũng miễn cưỡng qua cửa, đồng thời tỏ vẻ, cảnh diễn giường chiếu cũng phải nhanh chóng được quay! Điều là vì nghệ thuật, có cái gì mà thẹn thùng!

Nhâm Thiệu Hành ở một bên nhìn thấy hai mắt đỏ bừng, hận không thể đẩy nữ chủ ra để tự mình tiến lên. Cuối cùng y ném quyển kịch bản, rời khỏi phòng quay phim, mắt không thấy tâm không phiền.

Đạo diễn cũng biết nhiều người ở đây sẽ làm ảnh hưởng tới phát huy của diễn viên, bàn tay vung lên, đem toàn bộ những nhân viên không liên quan đuổi ra khỏi phòng.

Vì thế khi Sở Diễm tới tham ban, chỉ thấy được một đám người đang canh ở bên ngoài phòng, đôi mắt trông mong nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

“Thiệu Hành, đây là làm sao vậy?” Sở Diễm nhìn Nhâm nhị thiếu tâm thần không yên đi đi lại lại trước cửa phòng, hỏi.

“Tiểu Mặc quay cảnh giường chiếu, đạo diễn đem bọn em đuổi ra ngoài hết.”

Sở Diễm ngăn người, tiện đà cười lạnh, tiểu sủng vật cũng có thể quay cảnh giường chiếu?

Sở Diễm làm người đầu tư, không có nhiều cổ kỹ, thẳng thừng đẩy cửa đi vào trong. Trong phòng ngọn đèn hôn ám, những làn sóng mờ ảo không ngừng lay động, trên giường lớn là hai bóng người đang giao triền dây dưa, vô cùng kịch liệt.

Cái loại cảnh diễn giường chiếu gì đó này, đều là để cho người ta xem mà thôi, nhìn thì kịch liệt, kỳ thực Lâm Mặc cùng nữ chủ thân thể không tiếp xúc nhiều. Hai người phía dưới được che phủ bởi chăn, chỉ có thân trên là cần. Những nơi quan trọng của tiểu cô nương đều đã được dùng đồ vật để che chắn lại, trên màn ảnh nhiều nhất cũng chỉ thấy được tấm lưng tuyết trắng của Lâm Mặc.

“Cut!” Đạo diễn hô cut lần thứ N, bắt đầu đối với nữ chủ cần nhẫn liên miên, “Thời điểm khi ngón tay của cô bấu lấy lưng của cậu ấy, phải dùng lực, có hiểu không hả? Có cứ e ngại ngại như thế, là sợ người khác không nhìn ra đây là giả hay sao?”

“Còn có cậu nữa, Lâm Mặc, cậu đó là biểu tình gì? Động tình có biết không? Cậu bình thường cùng bạn gái lên giường đều là biểu tình như thế sao?”

Tôi thực sự không biết bản thân khi ấy biểu tình ra sao, cái đó còn phải hỏi Sở Diễm. Lâm Mặc thầm oán, vừa nhắc đầu lên liền thấy Sở Diễm đang đứng ở cửa.

Lâm Mặc: “...”

Sở Diễm: “...”

Lâm Mặc: “Hi, Sở tổng ~”

Sở Diễm cùng đạo diễn gật gù đầu coi như chào hỏi, nói các vị cứ tiếp tục, không cần để ý tới tôi.

Đạo diễn xấu hổ, hiện giờ đã biết quan hệ của hai người, lại đúng lúc Lâm Mặc đang quay cảnh giường chiếu, vị Sở tổng này không biết trong lòng nghĩ sao.

Lâm Mặc theo bản năng cảm giác được Sở Diễm không quá cao hứng. Bất quá nếu như hắn còn không thể hiện ra ngoài mặt, tạm thời cứ coi như bản thân cảm giác sai đi.

Động tình? Động tình như thế nào? Lâm Mặc tắt cả kính nghiệm trên giường đều là do Sở Diễm dạy, bạn gái gì đó, ban đầu là không có thời gian để kết giao, hiện tại là không có tâm tư, càng đừng nói tới là lên giường.

Cậu đành phải đem nữ chủ tưởng tượng thành Sở Diễm. Nghĩ tới tay của kim chủ chạy trên người mình, khi nhẹ khi nặng, không nhanh không chậm, tuy rằng loại chuyện đem kim chủ đặt dưới thân quả thực là quá mức kinh sợ, bất quá Lâm Mặc vẫn có thể dần dần nhập diễn.

Sở Diễm gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Mặc, nữ tử dưới thân ở trên tấm lưng trắng nõn của cậu để lại những vết cào màu hồng kéo dài, nhưng lại cực kỳ diên cuồng. Lâm Mặc thần sắc mê ly, từ góc độ này nhìn tới, giống như đang gặm cắn chiếc cổ thon dài của nữ tử.

Tiểu sủng vật lơ đãng ngẩng đầu, Sở Diễm chú ý tới ánh mắt xinh đẹp của cậu đã hơi hơi phiếm hồng, bị kín một tầng hơi nước, đó là dấu hiệu khi Lâm Mặc động tình.

Sở Diễm từng cực kỳ yêu thích đôi con ngươi mông lung đắm lệ kia, mỗi khi lên giường, không đem người ở dưới thân gây sức ép tới phát khóc thì hẳn nhất quyết không chịu bỏ qua. Sau đó Lâm Mặc liền bị dưỡng thành thói quen, một khi động tình, biểu hiện đầu tiên chính là cặp mắt kia từ thanh minh chuyển thành mông lung đắm lệ.

Đạo diễn đối với biểu hiện của hai diễn viên đều rất vừa lòng, ở một bên ra hiệu lệnh, để Lâm Mặc nói lời thoại.

“A, thoải mái sao?” Lâm Mặc kề sát vào bên tai của nữ tử, cười khê.

“Ừm... ư a, nhẹ một chút... ha.”

“So với bạn trai trước của em thì thế nào?” Thanh âm của Lâm Mặc bởi vì lấy dính tình dục mà trở nên hơi hơi khàn khàn, vô cùng hoặc nhân, phẳng phất như thanh âm của hải yêu trong thần thoại Hy Lạp.

* hải âm: hay còn gọi là quái vật Siren trong thần thoại Hy Lạp, có thân hình nửa người nửa chim và sở hữu giọng hát vô cùng tuyệt vời. Siren sử dụng thanh âm của bản thân để mê hoặc những thủy thủ trên biển, khiến cho bọn họ mất đi lý trí và giết chết bọn họ bằng những cuộc đắm tàu

Sở Diễm không tiếp tục nhìn nữa, cũng lựa chọn giống như Nhâm nhị thiếu, xoay người rời đi.

Ra khỏi phòng, hẳn phát hiện ra những người khác không còn tiếp tục nhìn chăm chăm vào cửa phòng nữa, ngược lại vây quanh nhân viên đang cắt nối biên tập, một bên vừa nhìn một bên vừa nuốt nước bọt.

Sở Diễm đi qua liền thấy được, nhân viên đang xử lý cùng biên tập cắt nối đoạn diễn cảnh hôn giữa Lâm Mặc cùng nữ chủ. Trên màn hình, Lâm Mặc cuồng bá cắn xé đôi môi của nữ tử. Góc độ quay được lựa chọn rất tốt, cho dù trên thực tế không có như vậy, nhưng mà hiệu quả thì vẫn có thể khiến cho người ta miệng khô lưỡi khô.

Thật giỏi a, tiểu sủng vật vừa mới rời khỏi mình vài ngày liền cứng cánh rồi sao? Không chỉ diễn cảnh hôn còn diễn cả cảnh giường chiếu, có phải hay không không quá hai ngày nữa, chuyện xấu gì tiểu sủng vật cũng dám làm?

Có người nhỏ giọng nghị luận, kỹ thuật hôn của Lâm ca thực không sai, hoàn toàn nhìn không ra trước kia chưa từng quay qua cảnh hôn.

Lâm Mặc không diễn cảnh hôn, điều này Sở Diễm biết, bởi vì toàn bộ những kịch bản mà Lâm Mặc nhận được đều đã bị kim chủ đại nhân nhất nhất xét duyệt qua, đương nhiên chuyện này thì tiểu sủng vật không hề biết. Chỉ cần có cảnh diễn nào đó quá chừng mực, liền bị Sở Diễm không chút lưu tình đẩy trả về. Một lần hai lần, người đại diện còn chưa phát hiện ra; nhưng mà tới tám lần mười lần, thì đối phương cũng hiểu được, vì vậy liền không tiếp nhận những kịch bản như thế nữa.

Cô thì biết cái gì, nếu kỹ thuật hôn không tốt, như thế nào lấy lòng được kim chủ? Có người khê giọng xì một tiếng.

A? Lâm ca có kim chủ?

Sở Diễm còn chưa nói gì, Nhâm Thiệu Hành ở một bên liền đột nhiên ngẩng đầu lên, túm lấy cổ áo của người nọ, “Cậu nói cái gì?”

Người nọ hoảng sợ, vội vàng giải thích, “Ai ai, Nhâm thiếu đừng động thủ a. Ngày đó cậu không ở đây, Lâm ca một ngày cũng không tới. Thời điểm ngày hôm sau tới trường quay, trên cổ của Lâm ca đều là...” Đối phương cũng không nói ra hai chữ ‘dấu hôn’, chỉ là khoa tay múa chân một chút.

“Ngày nào?”

Người nọ nghĩ nghĩ một chút, trả lời.

Nhâm Thiệu Hành nhớ tới, đó chính là ngày hôm sau sau khi mình đưa Lâm Mặc tới gặp Sở Diễm. Một số sự việc lập tức liền được xâu chuỗi lại, Lâm Mặc thời điểm nhìn thấy Sở Diễm liền hơi mất tự nhiên, Sở Diễm đêm đó cũng cố ý muốn bản thân mình rời đi trước. Hơn nữa cho dù bản thân có vận dụng thể lực của Nhâm gia, nhưng vẫn như trước không tra ra được tin tức của vị kim chủ đứng sau lưng Lâm Mặc.

Chỉ là như thế nào sẽ? Nếu kim chủ của Lâm Mặc chính là Sở Diễm, vì sao Lâm Mặc sẽ sống ở trong căn hộ cho thuê nhỏ bé kia, vì sao vẫn luôn không nổi tiếng được, vì sao người đại diện chỉ là một người mới không hiểu chuyện cũng không có tài nguyên? Lâm Mặc từng nói loại việc bao dưỡng này cần phải tự cân nhắc lợi hại, xem ra, Lâm Mặc cái gì cũng không chiếm được, thế nhưng vì sao cậu còn đi theo Sở Diễm?

Nhâm gia nhị thiếu còn chưa rời rắm xong, cảnh diễn bên trong phòng đã kết thúc. Đạo diễn trên mặt tràn ngập sắc xuân đi ra khỏi phòng, theo tại phía sau chính là Lâm Mặc cùng nữ chủ đã ăn mặc chỉnh tề.

“Tiểu Lâm diễn không tồi, hiệu quả rất tốt. Chúng ta ngày mai lại bổ sung thêm vài cảnh là được, có thể biểu lộ mạnh mẽ hơn một chút thì càng tốt.” Đạo diễn vỗ vỗ bả vai của Lâm Mặc, đề nghị.

Lời này vừa nói ra, nữ chủ đỏ mặt, Lâm Mặc tái mặt, Sở Diễm đen mặt.

Cuối cùng đề nghị này của đạo diễn liền bị một câu: “Tôi không hi vọng bộ phim điện ảnh này bởi vì quá chón mà bị cấm phát hành trong nước” không chút lưu tình của Sở Diễm bác bỏ.

Cảnh diễn giường chiếu là phân đoạn diễn cuối cùng ngày hôm nay, hiện giờ đã quay xong, mọi người liền thu thập đồ đạc chuẩn bị đi ăn cơm. Nhà sản xuất thấy Sở Diễm không có ý định rời đi, khách khí hỏi, “Sở tổng buổi tối có muốn cùng chúng tôi dùng một bữa cơm hay không?”

Đạo diễn cũng là người có tâm nhân, nếu không biết tới quan hệ giữa Sở Diễm cùng Lâm Mặc, ông khẳng định sẽ tưởng rằng Sở tổng ngày hôm nay tới tham ban là vì Nhâm nhị thiếu. Chỉ là hiện tại đã biết rõ quan hệ giữa hai người kia rồi, ông tự nhiên cũng liền hiểu rõ Sở tổng hôm nay tới là vì tiểu tình nhân a.

“Hôm nay mọi người đã mệt mỏi rồi, sớm về nghỉ ngơi một chút, Tiểu Lâm, cậu bồi Sở tổng đi ăn một bữa đi.” Đạo diễn dùng vẻ mặt thiện ý am hiểu lòng người, mỉm cười, chỉ còn kém không nói ra một câu ‘Ngày mai không cần phải tới’.

Lâm Mặc trợn mắt há hốc miệng, từ từ, đạo diễn đại nhân, ông sẽ không phải là đang hiểu lầm cái gì chứ! Tuy rằng Sở Diễm là kim chủ trước kia của tôi, được rồi, tuy rằng giai đoạn trước có từng lên giường với nhau, chỉ là hiện tại hai người chúng tôi đã chia tay rồi, thực sự không có quan hệ gì đâu a!

Ở khi Lâm Mặc không biết nên đáp lại thế nào, di động của Sở Diễm vang lên. Lâm Mặc ánh mắt tinh nhạy, lập tức nhìn thấy hai chữ ‘Diệp Thanh’ bên trên màn hình, đúng là tân hoan của Sở Diễm mà cậu đã đụng phải trong quán café hai tháng trước.

Sở Diễm nghe điện thoại, ngữ khí sủng nịch đáp vài tiếng, đối với mọi người áy náy nói: “Tối nay tôi có hẹn, lần sau có thời gian thì sẽ mời mọi người đi ăn.”

Lâm Mặc như trút được gánh nặng, yên lặng cấp cho Diệp Thanh một like, quả nhiên là người cứu giúp tài năng, tôi thích cậu nha! Ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt thương hại của đạo diễn, trong lòng một vụn con thảo nê mã chạy qua. Đạo diễn đại nhân, ông lại bỏ não cái gì vậy a!

* thảo nê mã: là tên một loại sinh vật có ngoại hình của lạc đà nhưng lại được xếp vào loài ngựa, tuy nhiên cụm từ này cũng đồng âm với chữ ‘Thao nhĩ mụ’ tức là Fuck your mother

Sở Diễm đi rồi, Nhâm gia nhị thiếu liền đi tới trước mặt của Lâm Mặc, nói rằng ở thành Nam gần đây mới mở một nhà hàng kiểu Pháp, hương vị không tồi, hỏi cậu xem có muốn hay không tới đó ăn thử một chút. Kỳ thực Nhâm Thiệu Hành có rất nhiều lời muốn hỏi Lâm Mặc, chỉ là tới miệng rồi lại không biết nên mở lời ra sao, đành phải áp dụng chiến thuật vòng vèo, trước chiếm được thời gian tối nay của đối phương đã rồi tính sau.

Lâm Mặc không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt đề nghị của Nhâm thiếu. Hắn nói đi ra ngoài ăn rất phiền phức, được rồi, để ca ca mang cậu về nhà, nấu cho cậu ăn một bữa.

~~~~~

~* thảo nê mã: hình con sinh vật ngoại hình của lạc đà nhưng lại được xếp vào loài ngựa đây

8. Chương 8

Thời điểm cơm tối, trong căn hộ nhỏ của Lâm Mặc, Nhâm Thiệu Hành đang cầm bát cơm đứng ngồi không yên. Vài lần muốn mở miệng hỏi, nhưng nhìn thấy nụ cười của Lâm Mặc, lời tới cửa miệng rồi lại nuốt về. Qua lại vài lần, lời há ra nuốt vào cũng đủ để khiến cho y ăn no bụng. Lâm Mặc nhìn ra được trạng thái của y hôm nay không đúng, ngón tay gõ gõ lên trên mặt bàn, “Này, nghĩ cái gì vậy?”

“Tiểu Mặc, anh cùng Sở Diễm trước kia có quen biết sao?”

Lâm Mặc không hiểu vì sao, “Tôi nói này Nhâm thiếu gia, cậu có biết công ty mà tôi đang ký kết là công ty nào không? Là Giải trí Huy Diệu. Sở Diễm là ông chủ của tôi có được hay không, làm gì có công nhân nào lại không quen biết ông chủ của mình.”

“Tôi là đang nói, hai người quen biết rất lâu rồi sao?” Nhâm Thiệu Hành nói năng có chút lộn xộn.

“So với quen biết cậu thì lâu hơn.”

“Vậy... anh cùng anh ấy là quan hệ gì?”

Lâm Mặc trầm mặc thật lâu, bất đắc dĩ cười cười, “Chính là loại quan hệ mà cậu đang nghĩ tới, bất quá chuyện này là chuyện trước kia, hiện tại anh ta chỉ là ông chủ của tôi mà thôi.”

“Là bởi vì Diệp Thanh sao?” Bởi vì Diệp Thanh cao điệu, cho nên quan hệ của Diệp Thanh cùng với Sở Diễm mọi người trong giới trên cơ bản là đều biết được.

Lâm Mặc tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, không đáp lại. Nhâm Thiệu Hành tưởng rằng chọc vào nỗi đau của cậu, vội vàng nói lời an ủi.

“Nghĩ cái gì vậy, loại chuyện này chỉ là gặp dịp thì chơi, theo nhu cầu, ai cũng không thật lòng. Cảm thấy không có ý nghĩa liền chia tay, có gì mà thương tâm với không thương tâm.” Lâm Mặc vừa tức vừa buồn cười.

Nhìn vẻ mặt của Nhâm Thiệu Hành vẫn đang rối rắm, Lâm Mặc đành phải kiên nhẫn giải thích: “Tôi cùng Sở tổng có đi lại chung một đoạn thời gian, giới giải trí không sạch sẽ, chuyện này hẳn là cậu cũng đã biết. Sở tổng là người rất tốt, giúp tôi cản trở không ít phiền toái. Sau đó một thời gian dài liền trở nên mệt mỏi, mọi người hảo tự hảo tán, cùng người khác không liên quan gì hết. Ngày đó nếu không phải gặp lại ở Mộ Sắc, tôi phỏng chừng anh ta cũng không nhớ được tôi là ai. Thiên thời địa lợi nhân hòa, ngẫu nhiên nổ phát súng, cũng không phải chỉ là chuyện bình thường thôi sao?”

“Các anh hiện tại đã không còn quan hệ gì?”

“Tôi nói này, cậu là đang thăm vấn tôi hả?” Lâm Mặc tức giận xoa loạn đầu của Nhâm Thiệu Hành, “Đã sớm không còn quan hệ. Nói thẳng ra, Sở tổng có lẽ ngay cả tên của tôi cũng không nhớ được. Chẳng lẽ cậu mỗi lần lên giường đều sẽ nhớ kỹ từng người từng người một à?”

Nhâm gia nhị thiếu sinh hoạt cá nhân tuy rằng khá sạch sẽ, nhưng mà tình nhân từng lên giường qua cũng có không ít. Lúc này y nghe thấy Lâm Mặc hỏi như vậy liền tỏ thái độ, đúng là không có, làm sao tôi có thể nhớ hết được bọn họ? A, không đúng không đúng, tôi rất có chừng mực.

Lâm Mặc đã biết được thân phận của Nhâm Thiệu Hành, đương nhiên không tin tưởng chuyện đối phương có thể giữ mình trong sạch. Nhóm con cháu thế gia ở thủ đô, có người nào biết giữ gìn không chơi đùa náo loạn.

Nhâm Thiệu Hành khúc mắc được cởi bỏ, sau khi ăn xong liền cột nải đi tới bên cạnh Lâm Mặc đang rửa bát, “Tiểu Mặc, chừng nào thì anh sẽ cùng tôi ‘nổ một phát súng’?”

“Đi đi.” Lâm Mặc nhú mày, té nước lên mặt y, “Mỗi ngày đều bốc lửa mà còn gọi là súng sao?”

Buổi tối Nhâm Thiệu Hành vốn định ở lại trong thư phòng không chịu đi, bị Lâm Mặc dùng thái độ cường ngạnh đuổi ra khỏi nhà. Trước khi đi, Lâm Mặc ánh mắt nghiêm túc nhìn Nhâm Thiệu Hành, nói: “Thiệu Hành, tôi gần đây chỉ muốn ăn chay, cũng không có ý định đi trên chộc vào động vật ăn thịt.”

Nhâm Thiệu Hành ánh mắt ảm đạm đi một chút, “Vậy tôi chờ tới ngày anh muốn ăn thịt.”

“Cho dù có ăn thịt, cũng sẽ tìm tới một cô gái mềm mại.”

“Được, vậy tôi cùng anh ăn chay là được rồi đi?”

Lâm Mặc cau mày, miệng há ra lại khép lại, không biết nói gì cả.

Đuổi Nhâm Thiệu Hành rồi đi, Lâm Mặc quay về trong phòng, mở ngăn kéo ra lấy bao thuốc lá, đây là hăng mà Sở Diêm thường hay hút. Châm một điếu, hít vào một ngụm sâu, hương vị của thuốc lá vô cùng mãnh liệt, khiến cho Lâm Mặc ho khò khè tới rơi nước mắt.

Đêm đó, Lâm Mặc lại mơ thấy giấc mộng kia. Bên dưới vực sâu vạn trượng là nước sông lạnh lẽo, Lâm Mặc ở trên sông giấy dựa, nước sông tràn vào trong mũi họng, trên người tựa như bị dao kiếm đâm trúng, đau tới tận xương cốt.

Thời điểm khi phim điện ảnh hơi khô thê tre, tổ làm phim khẩn trương tiến vào trong giai đoạn chế tác hậu kỳ. Công tác của nhóm diễn viên cũng được tạm dừng, không cần phải mỗi ngày đấu tranh, bắt buộc bản

thân tình dậy sớm, từ trên giường chạy tới trường quay để quay phim. Lâm Mặc đối với việc này, tâm tình rất tốt.

* hơ khô thể tre: ý chỉ kết thúc việc quay phim

Lâm Mặc tâm tình tốt hoàn toàn không để ý tới việc người đại diện của Nhâm Thiệu Hành đang cùng đạo diễn to nhỏ cái gì đó, cũng không để ý tới việc người đại diện nhà mình đang bị hai người kia kéo qua một bên thì thầm. Thẳng cho tới khi người đại diện chạy tới trước mặt mình nói cái gì đó, Lâm Mặc lập tức từ chối: “Không được!”

“Vì cái gì a, Lâm ca, chỉ là bán hủ thôi mà. Không bắt anh làm gì cả, vừa có thể tuyên truyền được phim điện ảnh, vừa có thể đề cao sự nổi tiếng, nhất cử lưỡng tiện.”

“Đây là ý tứ của công ty hay là ý tứ của cậu? Nhâm Thiệu Hành đồng ý?”

“Chúng tôi đã thương lượng qua, còn chưa cùng công ty nói qua. Lâm ca, cho dù chúng ta không cố ý bán hủ, nhưng bộ phim này cơ tình tới như vậy, nhất là đoạn cuối cùng kia, hiệu quả sau khi truyền bá ra ngoài tuyệt đối là không kém bao nhiêu.”

Nói tới đoạn diễn cuối cùng, Lâm Mặc quả thực đầu muốn trứng lên. Biên kịch sửa chữa kết cục, đây là nam chủ sau khi đánh gục được lão đại hắc bang liền cùng nam thứ giằng co, hai người đều là người thông minh, bộc bạch cõi lòng với nhau, bắt đặc dĩ lập trường bất đồng, nhất định không thể hòa bình ở chung. Nam thứ biết rằng đại thế đã mất, cho dù có giết chết nam chủ thì cũng không đạt được gì, cuối cùng nổ súng nhắm ngay vào bả vai của nam chủ. Nam chủ không hiểu, thấy nam thứ bóp cò súng, liền theo bản năng bắn trả, một súng cướp đi mạng người. Thời điểm phản ứng lại, nam chủ hối hận vô cùng, ôm thi thể của nam thứ thống khổ không thôi.

Kết cục của bộ phim điện ảnh này chính là như vậy, hai người Nhâm – Lâm hành động tại trong lúc diễn, tình cảm ẩn chứa dưới đáy mắt liền cuộn cuộn trào ra. Không biết có phải Nhâm Thiệu Hành nhập diễn quá sâu hay không, Lâm Mặc cảm giác sau khi quay xong, ánh mắt của Nhâm thiếu nhìn về phía mình có chút không đúng.

Tình huynh đệ cùng với cơ tình vốn khó phân rõ, tại trong thế giới con mắt của hủ, đoạn tình tiết này quả thực là tận tâm tận lực bán hủ, quay xong ngay cả nữ chủ cũng nhận không được hô to bản thân là một bóng đèn. Người đại diện nói đúng, cho dù không có cố ý bán hủ, một khi phim điện ảnh được quảng bá, cũng sẽ có vô số người đem hai người bọn họ ghép lại thành CP. Chỉ là...

“Công ty sẽ không đồng ý, cho dù có thể nào thì cũng sẽ không đồng ý.” Nếu nam chủ không phải là Nhâm Thiệu Hành, không phải là Nhâm gia nhị thiếu gia của thủ đô, loại bán hủ tuyệt đối có thể nâng cao nhân khí, có khả năng tạo địa thế để quay tiếp phim điện ảnh như vậy, không người nào trong công ty sẽ từ chối. Nhưng mà Nhâm Thiệu Hành thì không phải là người bình thường, y cùng những tiểu nghệ nhân khác trong vòng giải trí hỗn loạn này không giống nhau. Cho dù hôm nay Nhâm thiếu tâm tình tốt tới giới giải trí chơi đùa một hồi, nhưng một ngày nào đó y cũng vẫn sẽ trở về cái vòng luẩn quẩn của chính mình, mà cái vòng luẩn quẩn kia giới giải trí cũng không thể so sánh được.

Người đại diện không tin, đi xin chỉ thị của công ty, quả nhiên bị bác bỏ. Nhâm Thiệu Hành có chút không cam lòng, quần quýt lấy Lâm Mặc, muốn khiến cho cậu thả lỏng. Kết quả một cuộc điện thoại gọi tới cho Nhâm Thiệu Hành, Nhâm gia nhị thiếu liền đen mặt nhận điện thoại của ca ca nhà mình, sau đó không dám tiếp tục đề cập tới vấn đề bán hủ nữa.

Lâm Mặc sau khi nghe thấy chỉ cười cười. Cậu thấy không, Thiệu Hành, cho dù cậu có muốn cùng tôi ăn chay thì cũng không có khả năng a.

Những ngày không phải công tác quả thực là những ngày vô cùng hạnh phúc, từ sau khi phim điện ảnh hơ khô thể tre cho tới lúc chiếu phim, đại khái thời gian cần nửa năm. Bộ phim này diễn viên trên cơ bản đều là người mới, trừ bỏ thỉnh thoảng phải đi tuyên truyền phim ra, cũng không có nhiệm vụ gì khác. Nói cách khác, Lâm Mặc trong nửa năm này cũng không cần phải tiếp nhận thêm bất cứ bộ phim điện ảnh nào nữa.

Lâm Mặc không có tâm tiến thủ nhìn thấy tiền trong thẻ nhiều ra thêm vài chục vạn, vẻ mặt thỏa mãn, quyết định trong nửa năm này sẽ không công tác nữa. Nửa năm không cần phải đi ra ngoài làm việc, chỉ cần hết ăn lại nằm gi đó, thực sự là quá tốt.

Nửa năm ngày nghỉ, vừa không cần phải công tác, lại cũng không cần dè dặt chờ kim chủ tới để sủng hạnh, Lâm Mặc hạnh phúc ôm chăn lăn qua lăn lại trên giường, cảm thán nhân sinh thực quá tốt đẹp.

Đúng lúc này, di động của Lâm Mặc vang lên. Lâm Mặc kỳ quái, lúc này đáng lẽ sẽ không có mấy ai gọi điện thoại cho mình. Cầm di động lên, thấy là số lạ, Lâm Mặc lập tức khẩn trương. Người biết số di động của cậu không nhiều lắm, một dãy số xa lạ như vậy, sẽ không phải là bảo hiểm muốn đẩy mạnh tiêu thụ đi?

Nghĩ như thế, Lâm Mặc càng thêm khẩn trương. Lần trước cậu nhận điện thoại của bảo hiểm XX, đối diện với vị muội tử nước miếng tung bay, cậu liền cảm giác bản thân đã tiêu phí oan uổng hơn nửa tiếng đồng hồ. Đại ý của đối phương chính là: Anh đẹp trai, nghe thanh âm của anh, tôi liền biết anh có thiên phú kinh người, cốt cách đặc biệt, giữ gìn hòa bình thế giới liền trông cậy cả vào anh. Tôi nơi này có một phần bảo hiểm, nhìn anh hữu duyên, mười đồng tiền liền bán cho anh!

Di động vẫn bóm riết không tha vang lên, Lâm Mặc rối rắm một chút, quyết định vẫn tiếp nhận. Nếu là bán bảo hiểm thì lập tức sẽ đập máy!

“Lâm Mặc?” Bên kia điện thoại vang lên một giọng nam trầm thấp, có chút chần chờ.

“Ách, là tôi.” Mẹ nó, mẹ nó, hiện tại bán bảo hiểm đều tra xét tư liệu của người khác hay sao? Đối phương làm sao biết được mình tên là gì?!

“A ~” Nam tử bên kia đầu dây liền bật cười, tiếng cười nghe rất mê hoặc, tựa như có người thổi khí bên tai, Lâm Mặc đang cầm di động cả người đều tê rần. Lâm Mặc tự động viên tinh thần bản thân, ổn định ổn định, cho dù anh có tôi, thì tôi cũng không mua bảo hiểm nhà anh!

“Phim điện ảnh đã hơ khô thể tre chưa?” Nam tử tiếp tục học.

“Ừm, hôm nay vừa mới hơ khô thẻ tre.” A, ngữ điệu như vậy hình như không giống với người muốn đẩy mạnh tiêu thụ bán bảo hiểm. Còn biết bản thân gần đây có đóng phim, sẽ không phải là fan của mình đi?

Nghĩ tới đây, Lâm Mặc liền hung phấn. Cậu chỉ là một diễn viên nhị tuyến, đại bộ phận thời gian đều sẽ không được đại chúng chú ý tới. Thời điểm nhìn tận mặt, lúc đó mọi người mới lộ ra biểu tình ‘bình tĩnh đại ngộ’. Ai, cậu không phải là diễn cái vai XX đó sao? Về phần ‘người diễn vai’ có tên là Lâm Mặc, e rằng chuyện này chỉ có vài người biết tới.

Fan của Lâm Mặc vốn không quá nhiều, chuyện fan gọi điện thoại cho cậu thì càng chưa từng có. Nam tử bên kia điện thoại không chỉ gọi ra được tên của mình, hơn nữa còn biết được bản thân vừa mới hơ khô thẻ tre, mẹ nó chú ý tới mình như vậy, vừa thấy đã biết chính là fan của mình a. Lâm Mặc nào bỏ ra tình cảnh nam tử trải qua ngàn vạn nguy hiểm để lấy được số di động của mình, dè dặt gọi điện thoại tới đây cũng là vì muốn an ủi thần tượng một chút, nhất thời Lâm Mặc liền cảm thấy thực cảm động.

“Gần đây không bận chứ?”

“Không bận không bận.” Tiểu fan này sẽ không phải là muốn mời mình đi ăn đi, khó có dịp được fan mời a, nhất định là phải đồng ý! Lần trước Nhâm Thiệu Hành có nhắc tới nhà hàng kiểu Pháp mới được mở ở thành Nam kia, cậu còn chưa có dịp qua đây thưởng thức, nếu không thì tới đó đi.

“Anh hiện tại đang ở nước Pháp, có thể sẽ không tham dự được buổi tiệc hơ khô thẻ tre của em. Trước tiên chúc mừng em một chút đã.”

“Cảm ơn, ừm? Nước Pháp?” Lâm Mặc kinh ngạc một chút, trời ơi, hóa ra bản thân còn có fan ở nước ngoài sao? Liên tưởng tới trước kia bản thân từng tham gia qua một vài bộ phim điện ảnh nổi tiếng, trong đó có không ít bộ đã được khởi chiếu tại nước ngoài. Tuy rằng bản thân chỉ là phối hợp diễn, nhưng chưa chắc là không có một hai người mù, a, không đúng không đúng, phải là một hai người ngoại quốc tinh mắt, thưởng thức được diễn xuất của bản thân, trở thành fan của chính mình.

“Bon... bonsoir! (Chào buổi tối)” Phản ứng lại, Lâm Mặc kích động chào hỏi.

Nam nhân bên kia điện thoại rõ ràng sửng sốt một chút, tiện thể bật cười, “C’est le jour ici. (Chỗ này của anh đang là ban ngày)”

“A? À à... Bonjour! (Chào buổi sáng)”

“Coucher-toi, bonne nuit. (Đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon)”

Lâm Mặc cúp điện thoại, ôm chần cười ngây ngô cả nửa ngày. Bản thân ở nước ngoài cũng có fan a, hơn nữa thanh âm thực dễ nghe, fan nước ngoài nói tiếng Trung rất tốt nha!

Nghiêm túc đem số di động của đối phương lưu lại, còn để số của đối phương ở đầu danh sách, Lâm Mặc

đoan đoan chính chính gõ lên bốn chữ thật to — Tiểu fan nước ngoài.

Vị Ảnh đế nào đó đang ở nước ngoài còn không biết bản thân đã trở thành fan của ai kia. Anh tâm tình tốt ngắt cuộc gọi, mỉm cười cự tuyệt lời mời của vị mỹ nữ xinh đẹp mắt xanh tóc vàng đứng bên cạnh, bưng ly rượu rời khỏi đại sảnh của yến hội, tựa vào ghế dài trong hoa viên. Còn bốn ngày nữa, bốn ngày sau Liên hoan phim sẽ chấm dứt, bản thân sẽ có thể trở về nước.

Tiểu Mặc, hai năm, em rốt cuộc cũng đã có quyết tâm rời khỏi Sở Diễm rồi sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-lan-bao-duong>